

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ζαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε. ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 28 ΙΟΥΛΗ 2000 ΑΡ. ΦΥΛ. 357 ΔΡΧ. 200

Για τα ελληνοτουρκικά ΟΧΙ ΣΤΟ ΝΕΟ ΦΙΛΟΠΟΛΕΜΟ ΔΟΓΜΑ ΣΗΜΙΤΗ-ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Στις αρχές του Ιούλη διέρρευσαν στον Τύπο από το Υπ. Εξωτερικών κάποια “απόρρητα” ντοκουμέντα για την εξωτερική πολιτική που απευθύνονται στον πρωθυπουργό (“Επενδυτής” 1-2 Ιούλη, “Ημερησία” 3 Ιούλη) και από τα οποία άλλα έχουν δοθεί στο Υπ. Συμβούλιο, άλλα έφτασαν και στον Τύπο, ενώ ένα, (“Βήμα” 9 Ιούλη) κρατήθηκε τάχα “απολύτως απόρρητο”, για χρήση μόνο από τον πρωθυπουργό. Το “Βήμα” της 9 Ιούλη μιλάει πάντως για μια “μυστική εισηγήση” που παρουσιάζει ένα “σύνολο θέσεων οι οποίες συνθέτουν ένα νέο μοντέλο πολιτικής στο Κυπριακό και στις ελληνοτουρκικές σχέσεις”.

Μελετώντας κανείς αυτά τα κείμενα που διέρρευσαν, παρατηρεί ότι είναι τόσο βρώμικα όσο και η μέθοδος που διάλεξαν οι συγγραφείς τους για να τα φέρουν σε επαφή με την κοινή γνώμη. Αντί

δηλαδή να δοθεί προς τα έξω μια ενιαία και υπεύθυνη πολιτική εικόνα για αυτό το “νέο μοντέλο” εξωτερικής πολιτικής, δίνονται κομματάκια ξεχωριστά για την κυβέρνηση, ξεχωριστά για τον πρω-

θυπουργό, ξεχωριστά για κάθε ΜΜΕ ώστε και να μην παίρνει κανείς την ευθύνη μιας συμπαγούς πολιτικής αλλά και να προετοιμάζεται και να σφυγμομετρείται η κοινή γνώμη και πολιτικά στελέχη μέσα στα κόμματα ώστε η διατύπωση αυτής της πολιτικής να προσαρμόζεται ανάλογα.

Όμως η μεγάλη μπόχα βρίσκεται στο ίδιο το περιεχόμενο του “νέου μοντέλου” όπως βέβαια συνάγεται από αυτές τις δημοσιογραφικές διαρροές.

Στον πυρήνα του “νέου μοντέλου” είναι όπως πάντα τα ελληνοτουρκικά με τα οποία θα ασχοληθούμε βασικά σε αυτό το άρθρο.

Η αλλαγή συνίσταται στο ότι η

μετωπικά εχθρική προς την Τουρκία ανδρεοπαπανδρείκη γραμμή έχει αντικατασταθεί από μια ύπουλα και βαθύτερα εχθρική αντιτουρκική γραμμή του γιού Παπανδρέου. Φαίνεται ότι με τους Παπανδρέου ισχύει μια αρχή: κάθε γόνος χειρότερος από τον πατέρα του.

Γύρω από τη νέα αντιτουρκική τακτική έχει οικοδομηθεί μια νέα τακτική σε όλα τα βαλκανικά και διεθνή ζητήματα που είναι εξίσου αντιδραστική. Στην πραγματικότητα έχουμε τώρα ένα ελληνικό υπουργείο εξωτερικών παράρτημα του ρώσικου σε όλα τα επίπεδα. Αυτό δεν υπήρχε ποτέ προηγουμένα στην Ελλάδα. Όχι πως ο Κάρολος Παπούλιας ήταν

λιγότερο “ρώσος” από τον Γ. Παπανδρέου, αλλά ποτέ το Υπ. Εξωτερικών δεν είχε την άνεση να έχει δίπλα του έναν ενταγμένο στη ρώσικη στρατηγική υπουργό Άμυνας, όπως είναι ο Τσοχατζόπουλος, ο οποίος να του δίνει την ευκαιρία να εφαρμόζει μια ακραιφνώς ρωσόδουλη γραμμή, ούτε είχε ποτέ δίπλα του το Υπ. Εξ. όλα τα κόμματα με ρωσόδουλη ηγεσία.

Αλλά ας δούμε την νέα αντιτουρκική τακτική.

Εδώ επαληθεύονται οι εκτιμήσεις που κάναμε μετά το Ελσίνκι, ότι δηλαδή στόχος της νέας ελ-

συνέχεια στη σελ. 4

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ Κ.Ε. ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΟΣΧΟΝΑ

Πέρασε ένας χρόνος από το θάνατο του συντρόφου μας, μέλους της ΟΑΚΚΕ, Γ. Μοσχονά στις 24 του Ιούλη του 1999.

Η θύμισή του δεν έχει αδυνατίσει καθόλου, και η εικόνα του

μέσα στους συντρόφους είναι ζωντανή. Κανείς δεν μπορεί να ξεχάσει ούτε την πολιτική στιγμή που ήρθε κοντά μας, ούτε

συνέχεια στη σελ. 7

ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Αποκαλύπτεται τι σημαίνουν οι ταυτότητες

Είχαμε παρατηρήσει στο προηγούμενο φύλλο της Ν. Ανατολής ότι το ρωσόδουλο μέτωπο είχε νικήσει σ’ αυτή τη φάση τους σοβινιστές της εκκλησίας στο ζήτημα των ταυτοτήτων παρ’ όλο που φαινόταν ότι υπήρχε μια ανακωχή ως το Σεπτέμβρη.

Αυτό αποδείχτηκε στη συνέχεια όταν οι ρωσόδουλοι στα μέσα του Ιούλη υπόγραψαν την υπουργική απόφαση με την οποία καθορίζεται η απάλειψη του θρησκευματος από τις ταυτότητες. Ξέρανε προφανώς ότι απέναντί τους είχαν έναν καίρια προδομένο, αδυνατισμένο και ανίκανο στρατό.

Ο μιλημένος Χριστόδουλος το κατάπιε αυτό χωρίς την παραμικρή φασαρία, έβαλε μόνο το παιδί για τα θελήματα, τον Θεόκλητο Θεσσαλιώτιδας, να κάνει μια διαμαρτυρία. Μπροστά βγήκαν μόνοι τους οι πραγματικοί σοβινιστές

Καλλίνικος και Αμβρόσιος που με τη μεσαιωνική τους γραμμή ενάντια σε “άθεους και εβραϊομασόνους” και δίχως σαφή πολιτική τακτική έκθεσαν σε εύκολα χτυπήματα το στρατόπεδό τους. Ήδη ο πονηρός Άνθιμος Αλεξανδρουπόλεως εδώ και βδομάδες έχει ακολουθήσει την τακτική του κατευνασμού απέναντι στο Σημίτη, και έχει χαθεί από το προσκήνιο.

Εκείνο που έμεινε ήταν ότι επαναλήφθηκαν οι υποσχέσεις του Χριστόδουλου ότι από το Σεπτέμβρη θα αρχίσουν το μάζεμα υπογραφών ίσα ίσα για να ικανοποιείται η βάση της εκκλησίας που οι σοβινιστές την είχαν καλέσει σε ένα “μεγάλο αγώνα”. Ο Χριστόδουλος μπήκε μπροστά, έβγαλε και ζύμωσε πλατιά στο λαό μια πολύ χρήσιμη στο Σημίτη και στην υπόλοιπη ρώσικη συμμορία, αντιευρωπαϊκή αντιαμερικάνικη γραμμή,

ενώ ταυτόχρονα διέλυσε κάθε πολιτική αιχμή ενάντια στον Σημίτη ενός τέτοιου κινήματος, και άφησε τον Καραμανλή να κάνει την προβοκάτσια της πρόωρης εισαγωγής του ζητήματος στη θερινή Βουλή, και τον Μεταλληνό να κάνει την επίσης προβοκατόρικη προσφυγή στο ΣτΕ (που σημειωτέον την χαιρέτησε ο Ρέππας). Το μάζεμα των υπογραφών το Σεπτέμβρη γίνεται μια πολύ δύσκολη υπόθεση. Ήταν φυσικό λοιπόν που η κυβέρνηση χτύπησε αφού το αντίπαλο στρατόπεδο δεν κατόρθωσε να απαντήσει.

Τώρα λοιπόν η κυβέρνηση κλιμακώνει βάζοντας για πρώτη φορά με λίγες λεξούλες ζήτημα εκκλησιαστικής περιουσίας. Αυτό έγινε με την εξής φράση του Χυ-

συνέχεια στη σελ. 3

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΗ ΦΑΡΜΑΚΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Το 1997 η κυβέρνηση του ρωσόδουλου Σημίτη είχε πάρει μια σειρά από μέτρα στον τομέα της φαρμακοβιομηχανίας με σκοπό, όπως η ίδια διατεινόταν, να μειωθούν κατά 120 δις δρχ. οι πραγματικά υπέρογκες δαπάνες για φάρμακα της χώρας μας. Τα μέτρα αυτά ήταν: μείωση των έμμεσων φόρων στις τιμές των φαρμάκων, λίστα, χαμήλωμα των τιμών των φαρμάκων που παρασκευάζονται στην Ελλάδα κλπ. Τα μέτρα αυτά τα είχε εξαγγείλει και υλοποιήσει ο νυν υπουργός Δημόσιας Τάξης και τότε υφυπουργός Εμπορίου Χρυσοχοϊδης.

Στην πραγματικότητα τα μέτρα αυτά είχαν ένα κεντρικό στόχο: να κλείσουν την ελληνική φαρμακοβιομηχανία καθώς και κάθε μονάδα παραγωγής φαρμάκου στην Ελλάδα. Η βασική μέθοδος ήταν το υποχρεωτικό χαμήλωμα των τιμών στην οποία πουλιόνταν τα φάρμακα που παράγονται στην Ελλάδα σε σχέση με τα αντίστοιχα ή και τα ίδια φάρμακα που εισάγονται από το εξωτερικό(!). Τα κύρια χτυπήματά του τα κατεύθυνε ο Χρυσοχοϊδης ενάντια στις βιομηχανίες που σχεδίαζαν επέκταση της δραστηριότητας τους και επενδύσεις μεγάλης κλίμακας. Το πρώτο του μεγάλο χτύπημα το έδωσε στη θυγατρική της GLAXO στην Ελλάδα που πήρε το 1994 την απόφαση να πραγματοποιήσει επένδυση 2 δις κατασκευάζοντας νέες μονάδες παραγωγής στο Κρουονέρι. Μόλις οι μονάδες κατασκευάστηκαν η GLAXO τις έκλεισε αφού οι τιμές που έδωσε ο Χρυσοχοϊδης για το βασικό φάρμακο που θα παρήγαγαν, το γνωστό Zantac, ήταν απαγορευτικά χαμηλές. Έτσι η GLAXO υποχρεώθηκε να φέρνει το φάρμακο από το εξωτερικό και μόνο να το συσκευάζει στην Ελλάδα. Μετά από αυτό ο σαμποταριστής συνέχισε δίνοντας νέ-

Άννας Διαμαντοπούλου προς τον Χρυσοχοϊδη στην οποία αυτή σημείωνε ότι η Boeinger έχει προχωρήσει σε σοβαρές επενδύσεις και ζητούσε από τον Χρυσοχοϊδη «η μέλλουσα να εφαρμοστεί πολιτική επί των φαρμάκων να μην ανακόπτει την υλοποίηση συγκεκριμένων επιχειρηματικών σχεδίων δις δραχμών που ενισχύουν την ανταγωνιστικότητα των ελληνικών Βιομηχανικών προϊόντων και συντελούν στην απορρόφηση των κονδυλίων του επιχειρησιακού προγράμματος Βιομηχανίας». Η Διαμαντοπούλου, γενική γραμματέας του Υπ. Ανάπτυξης τότε, ήταν ένα από τα λίγα στελέχη αυτής της γεμάτης από σαμποταριστές κυβέρνησης, η οποία είχε μια γραμμή προώθησης της βιομηχανικής ανάπτυξης. Παρ' όλα αυτά στη συγκεκριμένη μάχη νικητής βγήκε ο Χρυσοχοϊδης πράγμα που δείχνει την υψηλή πολιτική κάλυψη που διέθετε μέσα στην κυβέρνηση και στον κομματικό μηχανισμό και που αποδεικνύε-

τέ κραταιά κρατική φαρμακοβιομηχανία ΧΡΩΠΕΙ και άλλα δύο κρατικά εργοστάσια ουδέποτε έβαλαν μπροστά τις μηχανές τους παρότι είχαν εξοπλιστεί" (Επενδυτής, 8-9 Ιούλη). Σήμερα η ντόπια παραγωγή φαρμάκων έχει μειωθεί δραματικά όπως φαίνεται και από τον πίνακα Ι. Είναι χαρακτηριστικό ότι το 1987, οι πωλήσεις των παραγομένων φαρμάκων στη χώρα μας αντιπροσώπευαν το 74,7% των συνολικών πωλήσεων, ενώ των εισαγομένων αντιπροσώπευαν μόνο στο 16%. Σήμερα οι ρόλοι έχουν αντιστραφεί εξ αιτίας αυτής της σαμποταριστικής πολιτικής των ρωσόδουλων. Το 1999 οι πωλήσεις των εισαγομένων αντιπροσώπευαν το 53% των συνολικών πωλήσεων,

ενώ το αντίστοιχο ποσοστό των παραγομένων στην Ελλάδα το 31%. Επλέον πολλές ελληνικές εταιρείες άρχισαν σιγά-σιγά να μετατρέπονται σε εισαγωγικές αφού τα εισαγόμενα φάρμακα πουλιόνται έως και 20% ακριβότερα από τα αντίστοιχα

να βγει η τιμή. Έτσι λοιπόν η ξένη μεγάλες βιομηχανίες με αυτά τα μέτρα οδηγούνται να μην επενδύουν πια στην χώρα, αλλά να εισάγουν τα φάρμακά τους σε αυτήν αφού οι τιμές για αυτές, άρα και τα κέρδη, θα είναι μεγαλύτερα. Αν αυτό εφαρμόζονταν σε κάθε ευρωπαϊκή χώρα θα έπρεπε και εκεί να κλείνει κάθε εργοστάσιο που έχει μεγαλύτερο κόστος παραγωγής από κάποιο άλλο φθηνότερο σε άλλη χώρα. Όμως καμιά ευρωπαϊκή αστική τάξη δεν κλείνει τα εργοστάσιά της μόνο και μόνο επειδή μπορεί αυτά να μην είναι ανταγωνιστικά. Αυτό το κάνουν οι ίδιοι οι νόμοι της αγοράς και καμιά ευρωπαϊκή κυβέρνηση δεν θα έκλεινε τη βιομηχανία της χώρας της με το αιτιολογικό ότι αυτή στο μέλλον θα μπορούσε να γίνει παθητική και κατά συνέπεια μη ανταγωνιστική.

Το κόλπο του "φθηνού για το λαό" φαρμάκου που κατά κόρον χρησιμοποίησε τότε ο Χρυσοχοϊδης πάει αμέσως περίπατο αν ανατρέξει κανείς σήμερα στην κατάσταση της ελληνικής φαρμακοβιομηχανίας που έχει νοιώσει την αποβιομηχάνιση των σαμποταριστών σε όλο της το μεγαλείο καθώς και την πολιτική που ακολούθησε η κυβέρνηση έκτοτε. Θα μπορούσε το κράτος και το τεράστιο κύκλωμα της υγείας που αυτό ελέγχει σχεδόν μονοπωλιακά, να χρησιμοποιεί μόνο φάρμακα που θα εισήγαγε από τη "φθηνότερη χώρα" της Ευρώπης και όχι από τις ελληνικές βιομηχανίες. Αυτό θα μπορούσαν να το κάνουν και οι έμποροι εισαγωγείς με την ενθάρρυνση και ενίσχυση του υπουργείου εμπορίου. Όμως αυτό δεν έγινε. Και δεν έγινε γιατί στόχος των σαμποταριστών δεν ήταν το φθηνό φάρμακο για το λαό, αλλά το χτύπημα της ντόπιας βιομηχανίας φαρμάκων. Οι πίνακες 3 και 4 είναι χαρακτηριστικοί για το πόσο "φθηνό" έγινε το φάρμακο τελικά. Όπως φαίνεται από τον πίνακα 4 ενώ ο δείκτης τιμών καταναλωτή αυξήθηκε κατά 270% από το 1987 έως το 1999, ο δείκτης κόστους φαρμάκων αυξήθηκε το ίδιο διάστημα κατά 667%. Ιδιαίτερα με-

ταξύ των ετών 1998 και 1999, με την εφαρμογή των μέτρων Χρυσοχοϊδης, έχουμε αύξηση κατά 12 μονάδες στο δείκτη τιμών καταναλωτή και κατά 77 μονάδες στον αντίστοιχο δείκτη κόστους φαρμάκων! (σ.σ: τα στοιχεία των πινάκων είναι από την ΦΑΡΜΕΤΡΙΚΑ, θυγατρική του Ε-

θνικού Οργανισμού Φαρμάκων και δημοσιευμένα στον Επενδυτή, 7-8 Ιούλη).

Εκεί οδήγησε την ελληνική φαρμακοβιομηχανία και τις τιμές των φαρμάκων αυτή η πολιτική των σαμποταριστών. Είναι χρέος λοιπόν του συνειδητού προλεταριάτου, αλλά και κάθε προοδευτικού ανθρώπου να αντισταθεί σε αυτή τη λαίλαπα της αποβιομηχάνισης που οδηγεί τη χώρα στην ερήμωση και τις παραγωγικές της δυνάμεις στην καταστροφή.

Πωλήσεις φαρμάκων σε εκατομύρια δρχ			
Έτος	Εισαγόμενα	Παραγόμενα	Συσκευαζόμενα
1987	13941	65457	4778
1990	48689	10506	9846
1993	157056	165994	24615
1996	270081	221459	92956
1997	312159	225641	99000
1998	310552	203746	53523
1999	387871	224771	107687

ες χαμηλές καταστροφικές τιμές χονδρικής σε μια σειρά φαρμάκων για να καταστρέψει το παραγωγικό επενδυτικό πρόγραμμα της θυγατρικής στην Ελλάδα μιας άλλης μεγάλης φαρμακευτικής εταιρείας, της γερμανικής Boeinger Ingelheim. Η Boeinger αντιστάθηκε πιο πολύ από ότι η GLAXO. Έκανε ότι μπορούσε, με συνεντεύξεις τύπου όπου κατήγγειλε το Χρυσοχοϊδη και με προσφυγή στο Συμβούλιο της Επικρατείας, για να εμποδίσει το Υπ. Εμπορίου να δώσει καταστροφικά χαμηλές τιμές. Σε μια συνέντευξη τύπου η Boeinger παρουσίασε και μια επιστολή της

πολιτική αυτή της κυβέρνησης έχει ως αποτέλεσμα να παγώσουν άμεσα τα μεγάλα επενδυτικά προγράμματα που είχαν καταρτίσει - και σε πολλές περιπτώσεις ξεκινήσει - οι ελληνικές φαρμακοβιομηχανίες».

Η σημερινή κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει η ελληνική φαρμακοβιομηχανία είναι τραγική. "Κατά τις δύο προηγούμενες δεκαετίες, μεγάλες διεθνείς φαρμακευτικές εταιρείες, όπως, Bristol Myers-Squibb, Smith-Kline-Beecham, ανέστειλαν τη λειτουργία μεγάλων εργοστασίων. Επίσης έβαλε λουκέτο η πάλη πο-

ελληνικά. Αυτό το κόλπο της "φθηνότερης τιμής" ήταν εκείνο που έκλεισε το μεγαλύτερο μέρος της ντόπιας φαρμακοβιομηχανίας. Αυτή την ρύθμιση της "χαμηλότερης τιμής" την επέβαλε ο Χρυσοχοϊδης κατά το δυσμενέστερο μιας προηγούμενης που έλεγε ότι η ελληνική τιμή δεν πρέπει να υπερβαίνει το μέσο όρο των τριών χαμηλότερων τιμών για το ίδιο φάρμακο μέσα στην Ε. Ένωση. Αυτή η ρύθμιση δεν παίρνει υπόψη της καμία συνθήκη παραγωγής (το κόστος των πρώτων υλών, τα μεροκάματα, το επίπεδο τεχνολογίας κλπ) ούτε στην Ελλάδα, ούτε στις χώρες με τις οποίες γίνεται η σύγκριση για

Νίκη της αντίδρασης στο Ακούγιου

Τελικά το εργοστάσιο παραγωγής πυρηνικής ενέργειας στο Ακούγιου της Τουρκίας δεν θα κτιστεί.

Κάτω από την πίεση των αντιδραστικών δυνάμεων της Τουρκίας με επικεφαλής τους οικοσκοταδιστές αλλά και με την δραστήρια ευρωπαϊκή καμπάνια των ελλήνων οσιαλφασιστών, η Τουρκία έχασε μια μεγάλη ευκαιρία για την ενεργειακή της ανεξαρτησία και την επιστημονική της πρόοδο. Ο μοιραίος Ετζεβίτ, που πάντα του αλληθώριζε προς το Κρεμλίνο, έκρινε ότι είναι πιο συμφέρον για την Τουρκία να παράγει ηλεκτρικό από το φυσικό αέριο, δηλαδή να δυναμώσει την ενεργειακή της εξάρτηση από το Κρεμλίνο, ενώ μίλησε και για τα υδροηλεκτρικά έργα που είναι στα σκαριά. Όμως οι αντιδραστικοί δεν έκλεισαν την πυρηνική ενέργεια για να ανοίξουν την υδροηλεκτρική. Ήδη το τεράστιο φράγμα που ετοιμάζει η Τουρκία στον Ευφράτη γίνεται αντικείμενο των πιο λυσσασμένων επιθέσεων από τη Συρία, το Ιράκ, τους Κούρδους και τους οικο-σκοταδιστές της Τουρκίας καθώς και από τους ηλίθιους φιλελευθέρους φίλους όλων των παραπάνω στην Ευρ. Ένωση, οι οποίοι βάζουν εμπόδια στο έργο. Η Τουρκία θα πληρώσει άσκοπα την εισοδό της στην Ευρώπη όταν το κλειδί της το κρατάει η Ρωσία μέσω της Ελλάδας και μέσω των εύκολα χειριζόμενων από τους τσάρους φιλελευθέρων.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στην Τ. Θυρίδα 8371, Τ.Κ. 10010
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιήστε το νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ. 8371 Τ.Κ. 10010 στο όνομα Κ. Κούτελος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Κούτελος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
Τηλ.-Φαξ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 5.000
Εξαμηνιαία: 2.500

ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

τήρη ξαφνικά στις 18 του Ιούλη:

“Αυτός ο διάλογος (για την εκκλησιαστική περιουσία) πρέπει να γίνει και μάλιστα όσο το δυνατόν συντομότερα”.

Την άλλη μέρα βγήκε ο Πάγκαλος που είχε ως τότε κρατήσει ενδιάμεση στάση, και για να εξιλεωθεί στον Σημίτη βγήκε μπροστά στην πρώτη γραμμή του “αγώνα” και είπε (σωστά βέβαια αλλά δεν το είχε πει ποτέ προηγούμενα), ότι οι παπάδες είναι δημόσιοι υπάλληλοι και όχι επαναστάτες. Κυρίως όμως είπε ότι “ ανέκυψε το θέμα (της εκκλησιαστικής περιουσίας) και είναι πολύ δυσχερής η κατάσταση. Ανοίχτηκε μοιραία. Η συζήτηση θα επεκταθεί σε όλους τους τομείς” (Ελευθεροτυπία, 20 Ιούλη).

Για πρώτη φορά επισημάναμε ότι τέθηκε ζήτημα εκκλησιαστικής περιουσίας από ένα άρθρο του Σ. Αγουρίδη στην Ελευθεροτυπία στις 7 Ιούλη στα πλαίσια μιας γραμμής για επαναφορά του νόμου του Τρίτη (Ν. 1700/1987). Θυμίζουμε ότι ο νόμος Τρίτη ήταν ένα αντιδραστικό κατασκευάσμα που το νόημα του ήταν να βάλουν χέρι οι ρωσόδουλοι στην εκλογή των μητροπολιτών μέσα από τους πιστούς, δηλαδή μέσα από δημοκρατικές διαδικασίες εκλογής από τη “βάση” του χριστιανισμού πλήθους, και από την άλλη, μέσα από τον κρατικό έλεγχο της εκκλησιαστικής περιουσίας. Τότε όμως το ρωσόδουλο μέτωπο ήταν αδύνατο. Τότε δεν υπήρχαν 4 κόμματα της Βουλής με ρώσικη ηγεσία, όπως σήμερα. Η άρνηση του Μητσοτάκη να στηρίξει τον Α. Παπανδρέου και η σταθερή στάση του Σεραφείμ οδήγησαν τον Α. Παπανδρέου σε αναδίπλωση. Αργότερα και η Ευρωπαϊκή Ένωση πήρε θέση υπέρ των παπάδων στο ζήτημα της εκκλησιαστικής περιουσίας, πράγμα που είναι πολύ ανασχετικό για τον Σημίτη, ενώ αυτό το τρομακτικής σημασίας επιχείρημα διαρκώς το ξεχνάει ο Χριστόδουλος στην προπαγάνδα του προκειμένου να εξυπηρετήσει την αντιευρωπαϊκή του γραμμή.

Τώρα οι πανίσχυροι “ρώσοι” ξαναβάζουν το ζήτημα αφού πρώτα έκαναν το πιο πλατύ τους μέτωπο με τους δημοκράτες διαλέγοντας να χτυπήσουν τους παπάδες στο πιο αδύνατο σημείο τους, στο ζήτημα δηλαδή των ταυτοτήτων.

ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Έχοντας τώρα ένα σημαντικό τακτικό προβάδισμα περνάνε στο μέρος εκείνο της στρατηγικής τους όπου θα αποδειχτεί ο αντιδραστικός χαρακτήρας του όλου εγχειρήματος.

Έχουμε ξαναπει ότι στόχος του Σημίτη δεν είναι καθόλου ο χωρισμός εκκλησίας από το κράτος, αλλά αντίθετα η πλήρης κρατικοποίηση της εκκλησίας, δηλαδή η ενσωμάτωσή της στο κράτος. Αυτή τη διαδικασία άλλωστε την δυνάμωσε ο Α. Παπανδρέου με την γενική υπαλληλοποίηση των παπάδων και την κλιμάκωση ο Σημίτης με την υπερενίσχυση με επιδοτήσεις και επιχορηγήσεις του κλήρου, ιδιαίτερα του ανώτατου.

Ο νόμος Τρίτη είναι μια μέθοδος για αυτή την κρατικοποίηση

της εκκλησίας που σήμερα, εφ’ όσον το κράτος είναι στα χέρια των ρωσόδουλων, σημαίνει ρωσοποίηση της εκκλησίας. Δεν είναι τυχαίο ότι αρχηγός της πάλης ενάντια στη σημερινή εκκλησιαστική περιουσία είναι ο παλιός αρχιπράκτορας της Ρωσίας Χρυσόστομος Ζακύνθου. Στοιχεία για αυτό δημοσιεύσαμε στο προηγούμενο φύλλο της Ν. Ανατολής (και με την ευκαιρία, αναφέρουμε εδώ ότι οι φωτογραφίες και οι σχετικές λεζάντες που δημοσιεύτηκαν στο προηγούμενο φύλλο είναι από το βιβλίο του Π. Αναστασιάδη “Χορεύοντας με τις Αρκούδες”).

Αυτή λοιπόν η κρατικοποίηση που γίνεται σήμερα έχει ένα στόχο: τη συμμόρφωση και υποταγή της σημερινής εκκλησιαστικής εξουσίας στη σημερινή κρατική εξουσία. Όποτε στην ιστορία του ελληνικού κράτους υπήρξε μια ανατιστοιχία σ’ αυτό το επίπεδο, τότε η εκκλησιαστική εξουσία με ένα πολιτικό και εκκλησιαστικό πραξικόπημα υποτασσόταν στο κράτος. Θυμίζουμε μερικές τέτοιες επεμβάσεις του τελευταίου αιώνα:

Το 1916 αρχιεπίσκοπος ήταν ο βασιλόφρων Θεόκλητος που έριξε το γνωστό ανάθεμα κατά του Βενιζέλου. Όταν ο Βενιζέλος επέστρεψε στην Αθήνα, ο Θεόκλητος καθαιρέθηκε και φυλακίστηκε και εκλέχτηκε από Αριστόνδη (δηλαδή διορισμένη) Σύνοδο ο Μελέτιος. Μόλις έπεσε ο Βενιζέλος το 1920, ο Μελέτιος απομακρύνθηκε με ένα απλό κυβερνητικό έγγραφο και επανήλθε ο Θεόκλητος. Μετά τη Μικρασιατική καταστροφή οι βενιζελικοί ξαναφέρανε στα πράγματα το Χρυσόστομο.

Όταν το 1938 μπήκε ζήτημα διαδοχής του Χρυσόστομου, τα Ανάκτορα υποστήριξαν τον Δαμασκηνό, και ο Μεταξάς τον Χρυσάνθο. Εκλέχτηκε ο Δαμασκηνός. Ο Μεταξάς αντέδρασε μέσω της Ασφάλειας και εκλέχτηκε ο Χρυσάνθος. Ο Δαμασκηνός μπήκε σε περιορισμό με αστυνομική φρουρά στο μοναστήρι της Φανερωμένης στη Σαλαμίνα.

Όταν ήρθαν οι Γερμανοί ο Χρυσάνθος αρνήθηκε να τους υποδεχτεί και να ορκίσει την κυβέρνηση Τσολάκογλου, οπότε καθαιρέθηκε και ήρθε ο πρόθυμος για αυτή την ορκωμοσία Δαμασκηνός που έμεινε ήσυχος στη θέση του για χρόνια όσο έμεινε πιστός στην κύρια αντικομμουνιστική γραμμή της ελληνικής αντίδρασης που ήταν ενοποιημένη σ’ αυτό το στόχο. Το ίδιο έγινε και με τους διαδόχους του Σπυρίδωνα, Δωρόθεο και Θεόκλητο όσο παρέμεινε η σχετική ενότητα της αστικής τάξης.

Η αστική τάξη διασπάστηκε πάλι στα 1960 οπότε άρχισαν πάλι τα εκκλησιαστικά πραξικοπήματα.

Μόλις το 1962 πέθανε ο Θεόκλητος, τα Ανάκτορα υποστήριξαν τον Ιάκωβο Αττικής, όμως οι παραεκκλησιαστικοί δεν τον ήθελαν. Με σημαία τους την ομοφυλοφιλία του, τον κατέβασαν και σε συνεργασία με τον Καραμανλή δέχτηκαν τον Χρυσόστομο Καβάλας που έμεινε ως το 1967.

Το 1967 η χούντα Παπαδόπουλου καθαιρέσε τον Χρυσόστομο, συγκρότησε Αριστίνο Σύνοδο και έβγαλε τον Ιερώνυμο. Όταν ο Ιωάννης έκανε το αντιπαπαδοπυλικό του πραξικόπημα το ’74 καθαιρέσε τον Ιερώνυμο και έφερε

στην εξουσία τον Σεραφείμ.

Ο Σεραφείμ έμεινε ανενόχλητος στα πράγματα όσο έκφραζε σε μια πρώτη περίοδο την ομαλή μετάβαση από τη δικτατορία, όσο δηλαδή το κοινό όλων των αστικών κομμάτων ήταν να καλύψουν το χουντικό κράτος από την οργή του λαού. Σε μια δεύτερη περίοδο η παραμονή του σοβινιστή Σεραφείμ έκφραζε την αστική ενότητα αλλά και τη διαδοχή του Καραμανλικού από το παπανδρεϊκό κράτος. Το 1987 αυτός άντεξε στην επίθεση του παπανδρεϊκού κράτους ενώ ήδη τα εκκλησιαστικά πραξικοπήματα δεν ήταν εύκολα.

Η διαδοχή του Σεραφείμ από τον Χριστόδουλο είναι μια νίκη των αντιδυστικών αντιδραστικών δυνάμεων που αποτελούν το νέο μπλοκ εξουσίας. Ωστόσο αυτό το μπλοκ με το νέο του τέλειο ξεκαθάρισμα που σηματοδοτείται από την πτώση του Πάγκαλου και την άνοδο του Γ. Παπανδρέου στο Υπ. Εξωτερικών καθώς και την άνοδο του Καραμανλή στην ηγεσία της ΝΔ, δεν αρκείται μόνο σε έναν Χριστόδουλο, (που επιπλέον αν και αντιδυτικός, δεν είναι εντελώς δικός τους). Θέλει μια βαθιά εκκαθάριση. Θέλει μια υποτακτική ρωσόδουλη εκκλησία.

Η μάχη με τις ταυτότητες όπως έχουμε ξαναπει, είναι ένα μέτωπο των “ρώσων” με τους αστο-δημοκράτες και τους φιλελεύθερους για να φανεί ένα πράγμα: Το ποιος είναι το αφεντικό. Το αφεντικό είναι το ρωσόδουλο μπλοκ Σημίτη –

Καραμανλή – Κωνσταντόπουλου – Παπαρήγα. Όταν αυτό το μπλοκ πει ότι οι ταυτότητες δεν είναι δουλειά της εκκλησίας, η εκκλησία, που στο μεταξύ οι ίδιοι αυτοί προηγούμενα έχουν κάνει ηγέτη της “νέας ορθόδοξης” ταυτότητας του έθνους, πρέπει να βγάλει το σκασμό.

Μετά από αυτό το μάθημα πρέπει να έρθει μια βαθύτερη εγχείρηση.

ΟΙ ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΣΧΗΜΑ

Ως τώρα η συμμορία Σημίτη λέει στην εκκλησία να μη φωνάζει με τις ταυτότητες για να μην πάθει χειρότερα με την αναβίωση του νόμου Τρίτη. Με αυτό τον τρόπο διέσπασε και παρέλυσε τους παπάδες που οι μισοί πίστεψαν ότι δεν θα πάθουν τίποτα αν υποταχθούν στις ταυτότητες. Όμως ο Σημίτης δεν είχε καμιά όρεξη να μείνει στις ταυτότητες. Αυτές ήταν μόνο για πρόσχημα. Τώρα πρέπει να περάσει στον έλεγχο της εκκλησίας. Και έλεγχος δεν γίνεται δίχως ένα νόμο που μοιάζει με εκείνον του Τρίτη, αφού τα εκκλησιαστικά πραξικοπήματα δεν είναι “σικ” σε μια δημοκρατική Ευρώπη.

Με λίγα λόγια ήρθε η ώρα να δείξει η συμμορία τη βρώμικη πλευρά της πολιτικής της, που τη σκέπαζε ως τώρα η δημοκρατική δημαγωγία για τις ταυτότητες και για το χωρισμό κράτους – εκκλησίας. Ήρθε δηλαδή η ώρα της

κρατικής εκκλησίας.

Ήδη το πρώτο θύμα της δημαγωγίας για τις ταυτότητες ο αθεράπευτος τακτικιστής και παιχνιδάκι στα χέρια των έξυπνων κιντών τύπου Μπίστη, ο Στέφανος Μάνος, βγήκε τώρα να διαμαρτυρηθεί. Είπε στην “Ελευθεροτυπία” στις 20 του Ιούλη: “Είναι απολύτως ασυνεπές να υποστηρίζουν μερικοί ότι η εκκλησία πρέπει να χωριστεί από το κράτος και να μην λένε ότι για να γίνει κάτι τέτοιο, πρέπει η εκκλησία να χειρίζεται την περιουσία της ελευθέρως”. Πραγματικά αυτό είναι ασυνεπές. Είναι όμως και πολύ ασυνεπές να είναι κανείς οπαδός του χωρισμού της εκκλησίας από το κράτος και να κάνει θερμό μέτωπο με τύπους σαν τον Κωνσταντόπουλο, που προσκυνάνε την Παναγία Σουμελά στις τηλεοράσεις ή με τύπους σαν τον Σημίτη που γέμισε τους παπάδες λεφτά και έκανε το Άγιον Όρος τόπο διπλωματικού προσκυνήματος, ή με τύπους σαν τον Μπίστη, που χτες κιάλας πρωταγωνίστησε στον αγώνα κατά των βομβαρδισμών του ΝΑΤΟ και υπέρ της ορθόδοξης φιλοσέρβικης πολιτικής. Όταν οι φαιοκόκκινοι μιλάνε για δημοκρατία κανείς δημοκράτης δεν πρέπει να πετάει τη σκούφια του και να χώνεται με τα όλα δίπλα τους. Ιδιαίτερα πρέπει να προσέχει όταν η κήρυξη της δημοκρατίας γίνεται μέσα από ένα πολιτικό πραξικόπημα σαν εκείνο με τις ταυτότητες.

Άδως: Να που χρειάζεται μια ρωσόδουλη εκκλησία

Οι ρωσόφιλοι θέλουν να μετατρέψουν την αντισλάβικη αντικομμουνιστική Εκκλησία σε φαιοκόκκινη αντιδυτική. Η αντίδραση σ’ αυτό των σωβινιστών παπάδων σημαίνει ότι έρχονται σε σύγκρουση με τη Ρωσία και τους ανθρώπους της στην Ελλάδα (ακόμα κι αν δεν έχουν συνείδηση του εχθρού τους). Είναι χαρακτηριστική η στάση του Πατριαρχείου της Μόσχας που ουσιαστικά στηρίζει την κυβέρνηση Σημίτη και το Χριστόδουλο. Σύμφωνα με δημοσίευμα του *Επενδυτή* στις 25 Ιούνη: “Στη Μόσχα θεωρούν ότι υπάρχει μια ομάδα “ρωσοφάγων” περί τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών ενώ στην Αθήνα δεν βλέπουν με καθόλου καλό μάτι τις προνομιακές σχέσεις της Μόσχας με τον Ζακύνθου”. Όσο και αν οι ρώσοι προσπαθούν να κρύψουν αυτή τη σύγκρουση δεν μπορούν να την πνίξουν. Πρόσφατα οι παπάδες του Αγ. Όρους συγκρούστηκαν με το ελληνικό υπουργείο εξωτερικών (στο οποίο ανήκει η διοίκηση του Αγ. Όρους) δηλ. τον Γ. Παπανδρέου γιατί επιτρέπει στα ρώσικα πολεμικά πλοία να “επισκέπτονται” συχνά τον Άθω για “λατρευτικούς σκοπούς”.

Σύμφωνα με δημοσίευμα της οικονομικής εφημερίδας *Ημερησία* στις 22-23 Ιούλη οι Ρώσοι διαμαρτυρήθηκαν επίσημα στον Τσοχατζόπουλο για το γεγονός: “Αποκαλύφθηκε κατά την επίσκεψη του Άκη Τσοχατζόπουλου στη Ρωσία, όπου ο υπουργός Άμυνας ενημερώθηκε επισήμως δια της διπλωματικής οδού σχετικά με τους προβληματισμούς της διοίκησης του Αγ. Όρους σχετικά με τις συχνές, αλλά και αιφνίδιες, επισκέψεις πολεμικών πλοίων της Ρωσίας στον Άθω”.

Οι συχνές επισκέψεις πλοίων του Ρωσικού Στόλου στο Άγιο Όρος για λατρευτικούς σκοπούς – όπως αναφέρεται – προκαλούν “αρκετή επιφύλαξη” στη Διοίκηση του Αγ. Όρους, η οποία παρεμβαίνει στις εμπλεκόμενες κρατικές υπηρεσίες και τους γνωρίζει ότι: “Η Διοίκηση του Αγ. Όρους ανήκει μεν στο υπουργείο Εξωτερικών, που ασκείται δια εκπροσώπου του στις Καρνές, πλην όμως τα θέματα λατρείας, προσκυνητικών επισκέψεων και, γενικότερα, διαμονής, υπάγονται στην αρμοδιότητα της Ιεράς Επιστοπίας”. Είναι φανερό ότι οι σωβινιστές παπάδες όχι μόνο απαγορεύουν στους Ρώσους να έρχονται στο Αγ. Όρος αλλά και διεκδικούν την εξουσία που έχουν ακόμα για να το επιβάλλουν αυτό ενάντια στον Γ. Παπανδρέου. Αν και η εφημερίδα σημειώνει ότι το “μπλόκο” στον ρωσικό στόλο είναι από τον Ψυχάρη σαν διοικητή είναι ξεκάθαρο ότι αυτή η κίνηση είναι δουλειά των παπάδων που είναι εξαγριωμένοι. “Η Διοίκηση του Αγ. Όρους εμφανίζεται καχύποπτη, διότι όπως υποστηρίζει τα ρώσικα αιτήματα υποβάλλονται την τελευταία στιγμή, δίνοντας την εντύπωση ότι αποσκοπούν στη δημιουργία fait accompli” (δηλ. τετελεσμένου γεγονότος)

“Μάλιστα, στην περίπτωση του αιτήματος παραλαβής των λειψάνων του Αγ. Ανδρέα αποδείχτηκε παρά τον ισχυρισμό των Ρώσων – ότι δεν είχε προηγηθεί, ως απαιτείται, η σύμφωνη γνώμη των Αρχών του Αγ. Όρους”.

Η καχυποψία των Άγιο-ουκρανική διαμάχη για τα Ρωσόφωνα μοναστήρια στο Αγ. Όρος”. Αν και αυτή η τρομακτική είδηση “θάφτηκε” από τη δημοσιότητα αποδεικνύει ότι όσο και αν ο Χριστόδουλος προσπαθεί να μαζέψει τον σωβινισμό για να μην εκθύει τη Μόσχα σε κρατικές επεμβάσεις ο τελευταίος δεν μπορεί για την ώρα να χαλιναγωγηθεί. Αυτός ο μεσαιώνας που για χρόνια υπηρέτησε την αστοσιφλικαδική αντίδραση, τη σωβινιστική γραμμή στο κυπριακό, τη χούντα μπήκε με πάθος στο Μακεδονικό και ύστερα υποστήριξε το σέρβικο φασισμό δεν είναι διαθεσιμμένος τώρα να μετατραπεί σε εργαλείο της ακόμα πιο μεσαιωνικής ρώσικης στρατηγικής του “ορθόδοξου τόξου”, να μπει δηλ. κάτω από την ηγεμονία της Ρωσίας που εμφανίζεται με το δημοκρατικό κήρυγμα των Ζακύνθου, Σταθόπουλου και Σημίτη. Δύσκολα πράγματι φαίνεται ότι το μόνο που έχουν αυτοί στο μυαλό τους είναι ο ρώσικος στόλος.

ΟΧΙ ΣΤΟ ΝΕΟ ΣΗΜΙΤΗ-

συνέχεια από τη σελ. 1

ληνικής εξωτερικής πολιτικής δεν είναι απλά η απομόνωση της Τουρκίας από τη Δύση και η περικύκλωσή της από τη Ρωσία, αλλά είναι ακόμα περισσότερο η διείσδυση της ρώσικης γραμμής μέσα στην Τουρκία, η διάσπαση της άρχουσας τάξης της, ο προσεταιρισμός ισχυρών τμημάτων της με βασικό στόχο την ουδετεροποίηση της ή και το κέρδισμά της στην στρατηγική του νεοχιτλερικού ρωσοκινεζικού άξονα.

Η ΝΕΑ ΤΑΚΤΙΚΗ

Η νέα τακτική είναι στο περιεχόμενο πολύ πιο επιθετική από την προηγούμενη γι' αυτό υπάρχει και στη μορφή της η επιθετικότητα όσο και αν την καμουφλάρει ο διπρόσωπος Γ. Παπανδρέου.

Το "νέο δόγμα" λοιπόν, όπως το χαρακτηρίζουν στον Τύπο, καταργεί το ως τα τώρα ανδρείκό δόγμα "δεν διεκδικούμε τίποτα, δεν παραχωρούμε τίποτα", και το μετατρέπει, σύμφωνα με την διατύπωση του ίδιου του Γ. Παπανδρέου στο υπουργικό συμβούλιο, στις 30μ Ιούνη, στο: "έχουμε διεκδικήσεις, αλλά δεν υπάρχει έδαφος για παραχωρήσεις".

Η διατύπωση του δεύτερου κομματιού της πρότασης, δηλαδή το "δεν υπάρχει έδαφος για παραχωρήσεις", διαφέρει σε κάτι από την προηγούμενη διατύπωση "δεν παραχωρούμε τίποτα". Η δεύτερη διατύπωση είναι πιο απόλυτη, ενώ η πρώτη υπονοεί ελαφριά και αδιόρατα, ότι μπορεί ίσως να υπάρξουν παραχωρήσεις αν "υπάρξει νέο έδαφος", αν αλλάξουν δηλαδή κάποιες προϋποθέσεις στην τούρκικη στάση. Αυτό το διευκρινίζει με μεγαλύτερη σαφήνεια ο Γ. Παπανδρέου σε μια εκτεταμένη συνέντευξη τύπου στον "Επενδυτή" στις 15-16 Ιούλη (και πιο πριν στον τηλεοπτικό σταθμό New Tempo), όπου αφήνει ανοιχτό το ενδεχόμενο να γίνουν υποχωρήσεις στα 12 μίλια ώστε να γίνεται ελεύθερη η ναυσιπλοία για την Τουρκία. Πρόκειται ουσιαστικά για μια έμμεση θετική απάντηση του στην πρόσφατη πρόταση του πρώην υπουργού εξωτερικών της Τουρκίας Τιρκμέν, να επεκταθούν σε 12 μίλια τα χωρικά ύδατα των νησιών του Αιγαίου εκτός από μερικά σημεία στα οποία θα μείνουν 6 ώστε να υπάρχουν ελεύθεροι δίαυλοι για τη διεθνή ναυσιπλοία. Αυτή είναι μια φιλειρηνική θέση αν και όχι η πιο σωστή. Η πιο σωστή θέση θα ήταν κλειστό Αιγαίο, όπως και κλειστά Στενά για τα πολεμικά όλων των μη παράκτιων χωρών, οπότε και της Ρωσίας και ανοιχτό μόνο για την Τουρκία με διμερή συμφωνία.

Ο Γ. Παπανδρέου βάζει σαν όμως σαν όρο για την αποδοχή μιας τέτοιας ρύθμισης το σεβασμό από την Τουρκία "ορισμένων αρχών" όπου ανάμεσά τους είναι "και οι

Διεθνείς Συνθήκες". Όταν η ελληνική πλευρά μιλάει για Διεθνείς Συνθήκες εννοεί και τη Συνθήκη του Μοντρέ που αφορά το ελεύθερο πέρασμα του ρώσικου στόλου από τα Στενά και που η Ρωσία θέλει να το κάνει ευκολότερο για τα πλοία της.

Το δεύτερο κομμάτι λοιπόν του νέου δόγματος, το "δεν υπάρχει έδαφος για παραχωρήσεις" είναι το γλυκό κομμάτι δόλωμα, το ειρηνικό, αν και μόνο στη μορφή, γιατί στο βάθος σημαίνει, όπως εξηγήσαμε, ότι παραχωρήσεις θα υπάρχουν απέναντι στην Τουρκία μόνο αν αυτή κάνει τη μεγάλη παραχώρηση στη Ρωσία.

Όμως η μεγάλη και σαφής αλλαγή και στη μορφή και στο περιεχόμενο βρίσκεται στο πρώτο κομμάτι του νέου δόγματος, στο "έχουμε διεκδικήσεις".

Το ποιες είναι αυτές οι διεκδικήσεις το μάθαμε μόνο από ένα από τα έντυπα που έχουμε στα χέρια μας, την οικονομική εφημερίδα "ΗΜΕΡΗΣΙΑ" της 3 του Ιούλη. Εκεί η ρώσικη συμμορία Σημίτη - Γιωργάκη - Λαλιώτη ανακαλύπτει 18 νέα σημεία σύγκρουσης με την Τουρκία. (Τα δημοσιεύουμε σε πλαίσιο σε αυτό το φύλλο) και τα ονομάζει "ελληνικά αιτήματα".

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΩΝ 18 ΣΗΜΕΙΩΝ

Τα 5 από αυτά τα αιτήματα απαιτούν ικανοποίηση αιτημάτων της ορθόδοξης εκκλησίας, και των ορθόδοξων χριστιανών ευρύτερα (Αντιοχείτες) τα άλλα 5 απαιτούν ικανοποίηση οικονομικών ιδιοκτησιακών δικαιωμάτων των Ελλήνων της Τουρκίας, ιδιαίτερα αυτών που έφυγαν εδώ και μισό αιώνα, τα 4 αποτελούν αξιώσεις για διοικητικές αλλαγές στην Ίμβρο και στην Τένεδο, άλλα 4 αποτελούν νέες αξιώσεις για τη διπλωματική αντιπροσώπευση της Ελλάδας και για την οριοθέτηση των συνόρων στην Ίμβρο και Τένεδο και ένα σημείο αφορά σχεδόν αποκλειστικά τη Ρωσία και είναι η πρώτη επίσημη εμφάνιση της κρυμμένης βάσης όλων των ελληνοτουρκικών αντιθέσεων, δηλαδή η απαίτηση να υποταχθεί η Τουρκία στη συνθήκη του Μοντρέ.

Από αυτά τα 18 σημεία, όλα εκτός από το τελευταίο, που αποτελεί κυρίως επέμβαση της Ελλάδας στις διεθνείς σχέσεις της Τουρκίας, αποτελούν ωμή επέμβαση στα εσωτερικά της Τουρκίας, δηλαδή κλιμακώνουν την ελληνοτουρκική σύγκρουση καταργώντας την πιο βασική αρχή της ειρηνικής συνύπαρξης ανάμεσα σε κράτη.

Αυτή η επέμβαση αποτελεί έναν άνευ προηγουμένου ερεθισμό και ένα κάλεσμα για αναβίωση του χειρότερου ελληνικού μεγαλοϊδεατισμού. Γιατί τα εσωτερικά ζητήματα της Τουρκίας που θέτει η συμμορία είναι όλα δεμένα με τα υπολείμματα και τις ανοιχτές πληγές που άφησαν οι αποτυχημένες διεκ-

δικήσεις της "Μεγάλης Ελλάδας" απέναντι στα παράλια της Τουρκίας και στην ίδια την Κωνσταντινούπολη.

Βέβαια η συμμορία ξέρει πώς να σερβίρει τα μεσαιωνικά της αιτήματα με σύγχρονη φορεσιά. Ότι διεκδικεί το ντύνει με τα δημοκρατικά δικαιώματα των εθνικών και θρησκευτικών μειονοτήτων ή, σχετικά με το σημείο για τα Στενά, με το σεβασμό των διεθνών συνθηκών. Η επέμβασή της λοιπόν στα εσωτερικά της Τουρκίας είναι τέτοια ώστε να μπορεί να σύρει σ' αυτή την αντιπαράθεση την Ευρ. Ένωση στο όνομα της προσπάθειας για τον "εκδημοκρατισμό" της Τουρκίας.

Σύμφωνα με άρθρο του συνήθως καλά πληροφορημένου δημοσιογράφου Ν. Μαράκη στο "Βήμα" της 9 Ιούλη, στο οποίο εκθειάζεται σαν ιστορική μια συνάντηση Σημίτη - Γ. Παπανδρέου που έγινε στο τέλος του Ιούνη, η οποία προσδιόρισε τη νέα πολιτική, εγκαταλείπεται η "μονοδιάστατη προσέγγιση της Τουρκίας και οι παραδοσιακές γεωστρατηγικές αναλύσεις και μεταβαίνουμε σε ένα νέο πλαίσιο αναφοράς όπου θα κυριαρχεί η **διπλωματία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων**. Μέσα σ' αυτό το νέο πλαίσιο οι πολιτικοί στόχοι για το Κυπριακό και τα ελληνοτουρκικά συνδυάζονται και συνδέονται άμεσα με τα συμφέροντα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Είναι σαφής ακόμη η πρόθεση εναισθητοποίησης όλων των διεθνών παικτών που έχουν ευθύνες και αρμοδιότητες στη διαφύλαξη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων". (Η υπογράμμιση δική μας).

Τα παραπάνω σημαίνουν ότι κυρίως η Ευρώπη, αλλά και οι ΗΠΑ θα πρέπει να τραβηχτούν στο παιχνίδι της διαρκούς εναντίωσης με την Τουρκία στο επίπεδο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων έτσι ώστε τελικά να ικανοποιηθεί ο στόχος της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής να διασπαστεί και να τραβηχτεί προς το μέρος της η τούρκικη άρχουσα τάξη. Συνεχίζει λοιπόν η ανάλυση του νέου πλαισίου:

"Για πρώτη φορά επίσης το πεδίο ελέγχου δεν περιορίζεται στην Κύπρο ή στους Κούρδους, αλλά περιλαμβάνει όλη την Τουρκία και όλες τις όψεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όχι μόνο, ούτε τόσο, των μειονοτήτων, όσο του συνόλου του πληθυσμού. Είναι επίσης χαρακτηριστικό, ότι η πολιτική αυτή δεν σχεδιάζεται με μια λογική αφηρημένης αντιπαράθεσης προς την Τουρκία **αλλά με την αναζήτηση συμμάχων μέσα την ίδια την τουρκική ελίτ**". (Η υπογράμμιση δική μας).

Αυτή η αναζήτηση συμμάχων προσδιορίζεται με μεγαλύτερη ακρίβεια σε ένα προηγούμενο άρθρο του "Βήματος" της 2 του Ιούλη που παραθέτει τμήμα της εισήγησης του Γ. Παπανδρέου στο Υπουργικό Συμβούλιο της 30 Ιούνη το οποίο ασχολήθηκε με "τη

νέα πολιτική".

Εδώ ο Γ. Παπανδρέου μιλάει για τις δυνάμεις (στην Τουρκία) που θέλουν συνεννόηση με την Ελλάδα και τονίζει ότι "το ζητούμενο για την εξωτερική μας πολιτική δεν είναι να περιοριστεί στην καταγραφή αυτών των πολιτικών δυνάμεων, των αντιφάσεων, των αντιθέσεων, αλλά να βρει τρόπους για μια όσο το δυνατόν πιο αποτελεσματική και θετική συνεισφορά πάνω στο γίγνεσθαι της γείτονος"...διότι... "υπάρχουν αλλαγές στο εσωτερικό της (Τουρκίας) (ιδιαίτερα η επέκταση των ιδιωτικών επιχειρήσεων σε αυτήν) που απαιτούν δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις, όσο και εξ αιτίας των επιταγών της παγκοσμιοποίησης" ενώ παρακάτω τονίζεται ότι απαιτείται "**στρατηγική εμπλοκή του κεμαλικού στρατιωτικοδιπλωματικού κατεστημένου στην Ευρωπαϊκή προοπτική της Τουρκίας**". (Η υπογράμμιση δική μας).

Στη "σημαντική" αυτή συνάντησή τους οι Σημίτης - Παπανδρέου εκτιμούν, σύμφωνα πάλι με το άρθρο του Ν. Μαράκη ότι "η αμυντική τακτική των προηγούμενων δεκαετιών ήταν αποτέλεσμα της μειονεξίας της Ελλάδας στο στρατιωτικό πεδίο. Η "επιθετική" (τα εισαγωγικά είναι του άρθρου του "Βήματος") τακτική που υιοθετείται τώρα είναι αποτέλεσμα των δυνατοτήτων που παρέχονται στην Ελλάδα από την ιδιότητά της ως μέλους της Ευρ. Ένωσης".

Η Ευρώπη λοιπόν χρησιμοποιείται για τη διάσπαση της Τουρκίας και την είσοδο σε αυτήν της ρώσικης πολιτικής. Είναι χαρακτηριστικό ότι η πολιτική Παπανδρέου δεν θέλει ούτε μια οριστική ρήξη Τουρκίας - Ευρ. Ένωσης. Δεν θέλει δηλαδή να πει η Ε. Ένωση στην Τουρκία κάποια στιγμή ότι δεν μπορεί να την κάνει μέλος της, γιατί τότε η ελληνική εξωτερική πολιτική δεν θα μπορεί να επεμβαίνει στα εσωτερικά της Τουρκίας. Αυτό το λέει καθαρά ο Γ. Παπανδρέου στη συνέντευξη του στον "Επενδυτή" τις 15 Ιούλη.

Ο δημοσιογράφος τον ρωτάει μήπως η Ευρώπη θα περιμένει διαρκώς υποχωρήσεις όχι από την Τουρκία, αλλά από την Ελλάδα και θα την πιέζει. Ο Γ. Παπανδρέου απαντάει ότι ο κίνδυνος δεν είναι αυτός, αλλά ο αντίθετος δηλαδή: "Να δουν (οι ευρωπαίοι), ότι η Τουρκία δεν προχωράει (τις μεταρρυθμίσεις της) και να ακυρωθεί το εργαλείο που ελπίζαμε ότι θα ήταν ένα εργαλείο μεταρρύθμισης της Τουρκίας. Αν λοιπόν για μας είναι ζωτικής σημασίας αυτό το εργαλείο, πρέπει να τροφοδοτούμε τη σχέση με την Ένωση, σε σωστή πάντα βάση, και να την κρατάμε ζωντανή".

Έτσι φωτίζεται καλά και το τι σημαίνει η προηγούμενη φράση "εμπλοκή του κεμαλικού στρατιωτικοδιπλωματικού κατεστημένου στην ευρωπαϊκή προοπτική της

Τουρκίας". Ότι δηλαδή για να μπορεί να διεισδύσει η ελληνική ρώσικη συμμορία μέσα στην τούρκικη άρχουσα τάξη μέσω Ευρώπης δεν πρέπει ποτέ η πρώτη να αποθαρρύνεται. **Η διείσδυση και η διάσπαση θέλει βία, αλλά θέλει και ανταμοιβή και πάντα ζωντανή την ελπίδα.**

Γι' αυτό το λόγο η ρώσικη συμμορία έχει εφεύρει την σημερινή τακτική της "χαμηλής" πολιτικής στα ελληνοτουρκικά που σημαίνει τακτικές συμφωνίες "ειρήνης" στις άμεσες σχέσεις των δύο χωρών, ενώ θα μένουν ανοιχτές όλες οι στρατηγικές αντιθέσεις και θα εγγράφονται και καινούργιες. Αυτός είναι ο συνδυασμός του γλυκού με το πικρό. Είναι χαρακτηριστικό ότι και τα 18 σημεία της "νέας πολιτικής" δεν προτίθεται να τα φέρει ανοιχτά και τώρα θα η συμμορία στο τραπέζι των σχέσεων με την Τουρκία για να μην χαλάσει την σημερινή γενική ύφεση στις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Γι' αυτό τα 18 σημεία ρίχνονται σ' αυτή τη φάση σαν απειλές προς την Τουρκία, αλλά και για την προετοιμασία των ευρωπαίων πολιτών σ' αυτό το ενδεχόμενο.

Η ΝΕΑ ΤΑΧΤΙΚΗ ΣΤΟ ΚΥ-ΠΡΙΑΚΟ

Από την άλλη μεριά στον ίδιο καμβά προωθείται και η νέα πολιτική στο Κυπριακό. Εδώ φαίνεται ότι η ρώσικη συμμορία όπως είχαμε αρχικά εκτιμήσει, παίζει μια πιο προωθημένη τακτική, επιδιώκοντας να δώσει πιο χειροπιαστά ανταλλάγματα στην ανστίδρα-στικότερη πλευρά της τούρκικης άρχουσας τάξης, δηλαδή στη σοβινιστική πτέρυγα του κεμαλισμού. Στην Κύπρο, όπου εκδηλώνεται βασικά η τούρκικη σοβινιστική αρρώστια, η συμμορία ήδη έχει δώσει στην Τουρκία τη διχοτόμηση με τη μορφή της Ομοσπονδίας αναγνωρίζοντας την πάγια γραμμή της ρώσικης διπλωματίας από το 1965 για μια αιώνια διαμελισμένη Κύπρο, δίχως διπλή ένωση. Βέβαια ο τούρκικος σοβινισμός θέλει τη Συνομοσπονδία, αλλά η συμμορία του δείχνει λίγη Ομοσπονδία, για να τον κάνει να πστέψει στα περισσότερα.

Και αυτά δεν είναι απλά λόγια. Με την ευνοϊκή του στάση στα Στροβίλια, ο Γ. Παπανδρέου έδωσε στην Τουρκία έμπρακτες αποδείξεις της διάθεσής του να ικανοποιήσει τον τούρκικο σοβινισμό. Τέτοια έμπρακτη απόδειξη ήταν η αποδοχή για πρώτη φορά από την ελληνική διπλωματία του όρου "κράτος" για τη βόρεια Κύπρο, που χρησιμοποίησε στις επίσημες έγγραφες προτάσεις του προς τις δύο πλευρές ο μεσολαβητής του ΟΗΕ Ντε Σότο.

Το έχουμε ξαναπεί: Όταν οι "ρώσοι" μιλάνε για προσέγγιση με κάποιες τάσεις της Τουρκίας εννοούν όχι τις πιο δημοκρατικές όπως ισχυρίζονται, αλλά τις πιο αντιδραστικές. Η βασική προσέγ-

ΦΙΛΟΠΟΛΕΜΟ ΔΟΓΜΑ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

γισή τους ήδη είναι με τους φασίστες εθνικιστές του Μπαχσελί, με τους ισλαμοφασίστες του κόμματος της Ευημερίας, με τους εθνικιστές του Ετσεβίτ, και πάνω απ' όλα με τους παλιούς τους φίλους δολοφόνους του ΡΚΚ. Όταν μιλάνε για δημοκρατικά δικαιώματα εννοούν πάνω απ' όλα τα δημοκρατικά δικαιώματα του ισλαμισμού, των διαμελιστών σοβινιστών Κούρδων, των κνιτών της Τουρκίας κ.λπ. Ο στόχος τους είναι να γκρεμίσουν από τα δεξιά τον κεμαλισμό. Τέτοιας φύσης είναι τα ανταλλάγματα που δίνουν στην Κύπρο.

Γιατί όπως και στο Αιγαίο έτσι και στην Κύπρο οι Ρώσοι δεν σκοπεύουν καθόλου να πετύχουν μια οριστική συμφωνία με την Τουρκία, ιδιαίτερα μάλιστα αφού πάνω απ' όλα το νησί πρέπει να ανήκει στο μεγάλο αφεντικό, την ίδια τη Ρωσία. Το ζήτημα γι' αυτούς τώρα είναι το νησί να μπει στην Ευρώπη.

Αν το νησί μπει στην Ευρώπη τότε θα συμβούν τα εξής εξαιρετικά: Η Τουρκία θα είναι πάντα έξω από την Ευρώπη ή τουλάχιστον αιχμάλωτη από το ελληνικό και κυπριακό βέτο. Η Ευρώπη θα είναι πάντα όμηρος της Ελλάδας σε όλη τη μεσανατολική της, οπότε και στη διεθνή της πολιτική και τέλος δύο και όχι ένα μόνο τσιράκι της ρώσικης διπλωματίας (δηλαδή και η Ελλάδα και η Κύπρος) θα αποφασίζουν για το μέλλον της Ευρώπης από τα μέσα.

Αυτό το ξέρει καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον ο αρχιτέκτονας του εισοδισμού της Ελλάδας στην Ευρώπη, το Κρεμλίνο.

Μάλιστα τώρα αυτή η πολιτική έχει γίνει τόσο ξεδιάντροπη μπροστά στην γενική ευρωπαϊκή τύφλα, ώστε ο Πούτιν το είπε ανοιχτά στον Στεφανόπουλο, στο πρόσφατο ταξίδι του στη Μόσχα ("Βήμα" 2 Ιούλη): "Ο πρόεδρος Πούτιν έδωσε ιδιαίτερη έμφαση στον ρόλο που μπορεί να παίξει η Ελλάδα "ως μέλος της Ε.Ε και του ΝΑΤΟ" για την προσέγγιση της Ρωσίας με την Ευρώπη. Μάλιστα έκανε λόγο για την Ελλάδα ως "γέφυρα για ενσωμάτωση της Ρωσίας στους ευρωπαϊκούς θεσμούς", αφήνοντας ανοιχτό το ενδεχόμενο ακόμα και συνεργασίας της με το ΝΑΤΟ και, μελλοντικός, ένταξής της στην Ε.Ε. Την ανάπτυξη των σχέσεων της Ρωσίας με την Ε.Ε συζήτησαν κατ' ιδίαν και οι υπουργοί εξωτερικών κ.κ. Ιβανόφ και Παπανδρέου με πρωτοβουλία του πρώτου".

Να λοιπόν γιατί χρειαζόταν να πέσει ο φιλοευρωπαϊκός έλληνας εθνικιστάκος Πάγκαλος από το Υπ. Εξωτερικών για να μπορέσει να οικοδομήσει ανενόχλητα η Ρωσία τη νέα ευρωπαϊκή της εισοδιστική πολιτική πατώντας πάνω στα δραστήρια και υπάκουα τσιράκια της που είναι η ηγεσία του σημερινού ελληνικού καθεστώτος, δηλαδή η Αγία Τριάδα Σημίτη - Παπανδρέου - Λαλιώτη, η κλίκα Κα-

ραμανλή, τα δύο σχεδόν συμπαγή ρώσικα πρακτορεία ΣΥΝ και ψευτοΚΚΕ και ο σχετός των παλιών κνιτών, τροτσκιστών και οικολό-

γων που τώρα ορμητικά περνάνε μέσα στο "νέο" ρώσικο ΠΑΣΟΚ για να το δυναμώσουν και να το "ανανεώσουν". Όλος αυτός ο συρ-

φετός που φωνάζει γενικά για δημοκρατία είναι όλοι αυτοί που ετοιμάζουν το μεγαλύτερο φασισμό και τον πόλεμο για τα Βαλκάνια

και για όλη την Ευρώπη. Για άλλη μια φορά το Αιγαίο και η Κύπρος βρίσκονται στο κέντρο αυτής της διαδικασίας.

ΤΑ 18 ΣΗΜΕΙΑ

1. Εκλογή του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως: **Το καθεστώς εκλογής καθορίζεται από το διάταγμα (tezkere) 1092/6-12-1923 της Νομαρχίας Κωνσταντινουπόλεως που περιορίζει την εκλογή Οικουμενικού Πατριάρχη στους κληρικούς με τουρκική ιθαγένεια που ασκούν τα καθήκοντά τους στην Τουρκία. Αυτό σημαίνει ότι δεν έχουν δικαίωμα εκλογής οι ορθόδοξοι ιερωμένοι με ιθαγένεια διαφορετική της τουρκικής ή και αυτοί ακόμα οι Τούρκοι υπήκοοι που δεν ασκούν τα καθήκοντά τους σε κάποια μητρόπολη της Τουρκίας.**
2. Εκλογή μελών Ιεράς Συνόδου: **Ανάλογα προβλήματα υπάρχουν με την εκλογή των μελών της Ιεράς Συνόδου, η οποία αποτελεί το εκλεκτορικό σώμα για την εκλογή του Πατριάρχη.**
3. Μη αναγνώριση διεθνούς προσωπικότητας Πατριαρχείου: **Σύμφωνα με τις τουρκικές αρχές, το Οικουμενικό Πατριαρχείο θεωρείται ίδρυμα του εσωτερικού τουρκικού δικαίου ανάλογο προς τα σωματεία. Ο Πατριάρχης θεωρείται θρησκευτικός ηγέτης των Ρωμιών Ορθοδόξων της Κωνσταντινουπόλεως και όχι πνευματικός ηγέτης εκατομμυρίων Ορθοδόξων ανά τον κόσμο.**
4. Περιοριστές:
 - Ομογενών Κωνσταντινουπόλεως.
 - Ελλήνων υπηκόων Κωνσταντινουπόλεως
 - Ομογενειακών ιδρυμάτων Κωνσταντινουπόλεως, Ίμβρου και Τενέδου
 - Ελλήνων ομογενών Ίμβρου και Τενέδου
 - Κοινοτήτων Ίμβρου και Τενέδου

Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις το τουρκικό κράτος με μυστικά διατάγματα, ως επί το πλείστον, περιορίζει σημαντικά την άσκηση βασικών αστικών δικαιωμάτων που σχετίζονται με περιουσιακά δικαιώματα, με αποτέλεσμα πολλές περιοχές να είναι είτε υπό αδιευκρίνιστο περιουσιακό καθεστώς, είτε υπό μεσεγγύηση είτε να κινδυνεύουν με την εφαρμογή του κτηματολογίου.

5. Απόδοση δημοθεισιών περιοσιών: **Υπάρχουν πολλές περιοχές Ελλήνων υπηκόων ή ομογενών που έχουν κατά καιρούς δημευθεί από το τουρκικό κράτος με διάφορες παράνομες ενέργειες. Το αυτό ισχύει σε πολύ πιο σημαντικό βαθμό με τις περιοχές των ομογενειακών ιδρυμάτων σε Κων/πολη, Ίμβρο και Τένεδο.**
6. Μη ανταλλάξιμες περιοχές Ελλήνων Δωδεκανήσου: **Οι Έλληνες της Δωδεκανήσου ήσαν μέχρι το 1947 εκτός ορίων του ελληνικού κράτους. Συνεπώς οι περιοχές τους που βρίσκονταν στη Μικρά Ασία δεν υπάγονται στο καθεστώς των ρυθμίσεων που αφορούσε στις ελληνικές περιοχές των Ελλήνων που αντηλλάγησαν το 1923 με βάση τη συνθήκη της Λοζάνης. Οι Έλληνες της Δωδεκανήσου εξακολουθούν να διαθέτουν περιουσιακά δικαιώματα στη Μικρά Ασία τα οποία καταπατούνται.**
7. Πλήρης αποκατάσταση αστικών (κληρονομικών) δικαιωμάτων Ελλήνων (ομογενών - Ελλήνων υπηκόων): **Με βάση το ισχύον καθεστώς στην Τουρκία, όσοι Έλληνες έχουν χάσει για διάφορους λόγους την τουρκική υπηκοότητα, δεν έχουν σήμερα τη δυνατότητα ούτε να κληρονομήσουν την περιουσία των γονέων τους ούτε να την μεταβιβάσουν.**
8. Λειτουργία ομογενειακών ιδρυμάτων: **Η Τουρκία με διάφορους χειρισμούς προσπαθεί να επέμβει στον τρόπο λειτουργίας των ομογενειακών ιδρυμάτων και ιδίως στον τρόπο εκλογής των μελών των Επιτροπών τους.**
9. Λειτουργία Θεολογικής Σχολής Χάλκης: **Η Θεολογική Σχολή Χάλκης έχει κλείσει από το 1971 και το τουρκικό κράτος πρακτικά απαγορεύει την επαναλειτουργία της.**
10. Αναγνώριση - Διασφάλιση εκκλησιαστικής περιουσίας Πατριαρχείου σε ολόκληρη τη Μικρά Ασία: **Το Πατριαρχείο διαθέτει μεγάλη εκκλησιαστική Περιουσία**

σε ολόκληρη την Τουρκία, η οποία καταπατείται σχεδόν συνεχώς από το 1923 και εντεύθεν.

11. Εφαρμογή των διατάξεων της συνθήκης της Λοζάνης για το διοικητικό καθεστώς Ίμβρου και Τενέδου: **Η Συνθήκη της Λοζάνης ορίζει στο άρθρο 14 την υποχρέωση για παροχή αυτονομίας σε επίπεδο διοικήσεως και ασφαλείας. Το άρθρο αυτό δεν εφαρμόστηκε ποτέ. Μπορεί να υπάρξει αναλογική εφαρμογή αυτής της διατάξεως με συμμετοχή Έλληνα εκπροσώπου στη διοίκηση του νησιού.**
12. Επαναλειτουργία μειονοτικού σχολείου σε Ίμβρο: **Το 1964 το τουρκικό κράτος έκλεισε τα έξι μειονοτικά σχολεία που λειτουργούσαν στο νησί και δήμωσε την περιουσία τους. Σήμερα στην Ίμβρο υπάρχουν 4-5 μαθητές του δημοτικού, οι οποίοι είτε πηγαίνουν σε τουρκικό σχολείο είτε μεταβαίνουν στην Κωνσταντινούπολη για να φοιτήσουν στα εκεί μειονοτικά σχολεία. Η επαναλειτουργία μειονοτικού δημοτικού σχολείου θα διευκόλυνε την παραμονή αυτών των παιδιών στο νησί και - σύμφωνα με τον Σύλλογο των Ίμβριων στην Ελλάδα - θα ωθούσε κάποιες οικογένειες που έχουν μεγάλες περιουσίες στο νησί να επιστρέψουν.**
13. Διευκόλυνση απευθείας προσβάσεως σε Ίμβρο και Τένεδο από Ελλάδα: **Ο επισκέπτης της Ίμβρου από την Ελλάδα πρέπει να πάει είτε αεροπορικά μέσω Κωνσταντινουπόλεως, είτε οδικώς μέσω Θράκης στα Δαρδανέλλια και από εκεί να περάσει με πλοίο στο νησί. Η απευθείας σύνδεση της Ίμβρου με τα γειτονικά νησιά - Λήμνο, Λέσβο και Σαμοθράκη - θα μείωνε σε ελάχιστες ώρες τον χρόνο μεταβάσεως.**
14. Λειτουργία προξενικού γραφείου στην Ίμβρο: **Το βέλτιστο θα ήταν η δημιουργία προξενικού γραφείου στο νησί. Υπό τις παρούσες συνθήκες είναι εφικτή και χωρίς γραφειοκρατικά προβλήματα η λειτουργία ενός διπλωματικού γραφείου στην Ίμβρο. Ως γεγονός θα ενδυναμώσει το συναίσθημα ασφαλείας των νησιωτών, οι οποίοι αισθάνονται επί δεκαετίες ξεχασμένοι από το ελληνικό κράτος.**
15. Αναγνώριση Ελληνοορθόδοξων Αλεξανδρέττας (Αντιοχειτών): **Η περιοχή της Αλεξανδρέττας πέρασε στα χέρια των Τούρκων το 1938. Στην περιοχή κατοικούν μεταξύ άλλων και Ελληνοορθόδοξοι, οι λεγόμενοι Αντιοχειτίτες, που αυτοποροσδιορίζονται ως Ρωμιοί. Το τουρκικό κράτος εμποδίζει τη λειτουργία ελληνικών σχολείων στην περιοχή και τη χρήση της ελληνικής γλώσσας στις εκκλησίες. Πρέπει να αποκατασταθούν τα μειονοτικά τους δικαιώματα.**
16. Διάπλους των στενών του Βοσπόρου και των Δαρδανελίων: **Η Τουρκία παραβιάζει με διάφορους τρόπους τη συνθήκη του Μοντρέ του 1936 για τον διάπλου των στενών με κύριο πρόσχημα την περιβαλλοντική προστασία των παρακείμενων του Βοσπόρου αστικών περιοχών.**
17. Πρόβλημα χρήσεως ευθειών γραμμών βάσεως από την Τουρκία: **Υπάρχει πρόβλημα στις περιοχές της Ίμβρου και Τενέδου καθώς και στην περιοχή της βόρειας ακτής της Λέσβου.**
18. Ανέγερση πρεσβείας σε οικόπεδο στην Άγκυρα: **Υπάρχει το πρόβλημα με το θέμα της ανεγέρσεως κτιρίου της πρεσβείας στην Άγκυρα στο οικόπεδο που παραχωρήθηκε, όταν η ελληνική κυβέρνηση παραχώρησε το σπύτι του Ατατούρκ στη Θεσσαλονίκη. Αυτά τα θέματα μπορεί να θέσει ως προτεραιότητες επιλύσεως η ελληνική πλευρά κατά το επόμενο χρονικό διάστημα. Δεν είναι απαραίτητο να τεθούν σε διμερές επίπεδο. Κάποια από αυτά τα θέματα, που αφορούν παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων, θα τεθούν μέσω των οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Σε κάποια άλλα θέματα για τα οποία υπάρχει έντονο διεθνές ενδιαφέρον (π.χ θέματα του Πατριαρχείου), θα υπάρξει εκμετάλλευση αυτού του κλίματος. Τέλος, κάποια άλλα θέματα θα τεθούν ευθέως σε διμερές επίπεδο.**

Στη φόρα το σκάνδαλο Σημίτη με το χρηματιστήριο

Ο Έβερτ τελικά έσπασε τη σκανδαλώδη σιωπή του Καραμανλή για την πορεία του Χρηματιστηρίου. Κατάθεσε μήνυση για την προεκλογική κυβερνητική απάτη της στήριξης του δείκτη με τη βοήθεια της κρατικής Δημόσιας Επιχείρησης Κινητών Αξιών.

Συγκεκριμένα ο Έβερτ αναφέρει ότι “από το τέλος του 1999, και κυρίως κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου μέχρι τις εκλογές της 9ης Απριλίου 2000, η ΔΕΚΑ προχώρησε σε μαζικές αγορές μετοχών ήδη εισηγμένων κρατικών επιχειρήσεων (ΟΤΕ, ΕΤΕ, ΕΛΠΕ, Καταστήματα Αφορολόγητων Ειδών κ.λπ.). Στόχος ήταν η στήριξη του Δείκτη του ΧΑΑ, ώστε να ανακοπεί η καθοδική τροχιά του, καθώς η πορεία του θα είχε άμεση και καταλυτική επιρροή στο εκλογικό αποτέλεσμα. Έτσι, μέχρι την 7η Απριλίου συγκρατήθηκε ο Δείκτης στις 4.395 μονάδες με τη μέθοδο της μαζικής αγοράς των παραπάνω μετοχών. Από την επομένη, όμως, των εκλογών, και αφού το ΠΑΣΟΚ κατάφερε να εκλεγεί με διαφορά μόλις 70.000 ψήφων, η ΔΕΚΑ Α.Ε. έπαυσε αιφνιδίως να παρεμβαίνει στο ΧΑΑ, το οποίο κατρακύλησε κατά τις 14.4.2000 στις 4.475 μονάδες για να κλείσει την περασμένη Παρασκευή 22.7.2000 στις 4.054,21 μονάδες, με απώλειες δηλαδή του Γενικού Δείκτη από 7.4.2000 μέχρι σήμερα, συνολικά 880,75 μονάδων, ήτοι 22%” (Νέα, 25/7/2000).

Αυτή η συνοπτική περιγραφή φανερώνει το σκάνδαλο σε όλο του το μεγαλείο. Μία απάτη κρατική σε βάρος του κρα-

τικού προϋπολογισμού, αφού υπολογίζεται ότι οι ζημιές από τις “ταχυδακτυλουργίες” του Σημίτη, στις οποίες έκλεινε τα μάτια του ο πάντα χαμογελαστός Παπαντωνίου, ήταν της τάξης των 150 δις.

Είχαμε γράψει στη Νέα Ανατολή πριν από τις εκλογές ότι η συγκράτηση του Χρηματιστηρίου ήταν προσωρινή, οφειλόταν αποκλειστικά στην κρατική παρέμβαση, και αμέσως μετά ο δείκτης θα κατρακυλούσε. Αυτή μας η εκτίμηση έχει επιβεβαιωθεί από τότε και δικαιώνεται ακόμα περισσότερο από αυτές τις αποκαλύψεις. Σε αυτή τη χώρα το βιομηχανικό σαμποτάζ, η κρατική γραφειοκρατία, η διαφθορά, οι υπερεξοπλισμοί και το μονοπώλιο Κόκκαλη, έχουν προετοιμάσει την πιο βαθιά οικονομική κρίση. Αυτή η κατάσταση της οικονομίας δεν θα μπορούσε παρά να έχει την αντανάκλαση της στο Χρηματιστήριο. Είναι αδύνατο μία άρρωστη οικονομία να έχει υγιές Χρηματιστήριο. Γι’ αυτό χρειάστηκε η απάτη. Γι’ αυτό ακολούθησε η κατρακύλα που δε φαίνεται να έχει οδηγήσει ακόμα στον πάτο.

Η κίνηση του Έβερτ ανάγκασε τον απρόθυμο Καραμανλή να στηρίξει την πολιτική καταγγελία των πρακτικών της κυβέρνησης και του συνολικού χειρισμού στο θέμα του Χρηματιστηρίου. Ο Ρέππας και ο Παπαντωνίου με περισσό θράσος ούτε λίγο ούτε πολύ δήλωσαν ότι το θέμα του Χρηματιστηρίου δεν πρέπει να συζητιέται ποτέ στην ελληνική κοινωνία γιατί καλλιεργείται “κλίμα φοβίας στους επενδυτές”!

Προχώρησαν σε κάποιες θεσμικές επεμβάσεις για να εξασφαλίσουν τη “διαφάνεια” και στην αντικατάσταση του προέδρου του ΧΑΑ Κουινιάκη ενώ ο πανίσχυρος Θωμαδάκης πρόεδρος της κρίσιμης Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς παρέμεινε στη θέση του. Βέβαια, η Αuryανή που εκφράζει τις θέσεις του Λαλιώτη, εδώ και καιρό φωνάζει να φύγει ο Κουινιάκης. Φαίνεται ότι για κάποιον λόγο αυτός ενοχλούσε το ρωσόδουλο μέτωπο.

Αλλά το θέμα δεν είναι κυρίως η αντικατάσταση των προσώπων. Επειδή τόσο η κυβέρνηση, όσο και ο Κ. Καραμανλής θέλουν να υποβιάζουν το θέμα, έχει υποτιμηθεί στο βαθμό που πρόκειται για μία απάτη κλίμακας με πρωταγωνιστή την κυβέρνηση. Τέτοιες αποκαλύψεις οδηγούν φυσιολογικά σε παραιτήσεις υπουργών, ακόμα και του ίδιου του πρωθυπουργού, δεν πρόκειται για μία απάτη ενός επιχειρηματία.

Σ’ αυτή τη χώρα όμως όπου το οικογενειακό μέτωπο του σοσιαλφασισμού έχει φροντίσει να διασφαλίσει όσο χρειάζεται την ηγεσία Σημίτη, δεν μπαίνουν τέτοια ζητήματα. Χαρακτηριστική είναι η στάση του ΣΥΝ που τάχθηκε ουσιαστικά στο πλευρό της κυβέρνησης. Ο υπεύθυνος για τα οικονομικά του ΣΥΝ Δ. Παπαδημούλης δήλωσε ότι “οι εξελίξεις στο Χρηματιστήριο και η διαιωνιζόμενη μετατροπή του από την κυβέρνηση και τη Ν.Δ. σε πεδίο μικροπολιτικών σκοπιμοτήτων και δικομματικής διαμάχης, εντείνουν μια σοβαρή κρίση στους επενδυτές” (!)

Η Βουλγαρία αντιστέκεται στον εισοδισμό Σημίτη-Κόκκαλη

Οι αντιδράσεις του πολιτικού κόσμου στη Βουλγαρία ενάντια στην πώληση του βουλγαρικού τηλεπικοινωνιακού οργανισμού BTC στην κοινοπραξία του ΟΤΕ και της ολλανδικής KPN έχουν εμποδίσει μέχρι τώρα την υπογραφή συμφωνίας μεταξύ των δύο χωρών. Ούτε το ταξίδι του Σημίτη στη Βουλγαρία στα μέσα του Ιούλη έπεισε τη βουλγαρική πλευρά να υποχωρήσει.

“Είναι συνηθισμένα δημοσιεύματα του Τύπου τα οποία αποδίδουν τις εμπλοκές στη δήθεν απαίτηση της κοινοπραξίας να επιβάλει ως μοναδικό προμηθευτή της BTC την ελληνική INTRACOM (Εξουσία, 19/7). Μάλιστα, παρά το γεγονός ότι το σχετικό δημοσίευμα δεν επιβεβαιώνει ότι υπάρχει τέτοια απαίτηση, αμέσως παρακάτω αναφέρει ότι ο Σημίτης δεν έχει μπει στον κόπο να διαψεύσει την ύπαρξη της: “Ο Σημίτης πάντως χθες απέφυγε να πάρει θέση στο ζήτημα λέγοντας χαρακτηριστικά ότι η κυβέρνηση δεν λαμβάνει μέρος στις επιχειρηματικές συμφωνίες, τις οποίες όμως χαρακτήρισε αναγκαίες”.

Ήταν τόση η σπουδή του Σημίτη να μην πάρει δημόσια θέση γι’ αυτό το θέμα που όταν ρωτήθηκε μετά από συνάντηση του με τον πρωθυπουργό της χώρας Κοστόφ κατά

το ταξίδι του στη Βουλγαρία αν συζητήθηκε το θέμα των τηλεπικοινωνιών, εκείνος το αρνήθηκε, την ίδια στιγμή που ο Κοστόφ επιβεβαίωνε ότι έγινε σχετική συζήτηση! (Ημερησία, 19/7). Ο Κοστόφ πρόσθεσε ότι δεν υπάρχει πρόβλημα και σε περίπτωση “που συμφωνήσουμε θα τις πουλήσουμε τις τηλεπικοινωνίες, όχι όμως σε οποιαδήποτε τιμή. Η απόφαση της κυβέρνησης, θα έχει την πλειοψηφία του κοινοβουλίου”.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι ενώ η ελληνική πλευρά έχει εκδηλώσει από καιρό την πρόθεση εξαγοράς της BTC, οι διαπραγματεύσεις συνεχίζονται επί μακρόν όταν την ίδια στιγμή στο διαγωνισμό που έγινε για την πώληση του 51% των μετοχών της BTC με δικαίωμα μανάτζμεντ δεν προσήλθε κανείς (!) εκτός της κοινοπραξίας ΟΤΕ-KPN. Οι Βούλγαροι προτιμούν να μην πουλήσουν τον ΟΤΕ τους παρά να τον δώσουν στον Κόκκαλη. Από την άλλη διαφαίνεται ότι αυτή η κίνηση του ΟΤΕ στα Βαλκάνια μπορεί να καταλήξει στο φιάσκο της αγοράς των τηλεπικοινωνιών της Σερβίας που μέχρι σήμερα μόνο ζημία έχει προκαλέσει. Ότι γίνεται είναι μόνο για να επιτρέψει τον οικονομικό εισοδισμό του πράκτορα της KGB Κόκκαλη. Είναι χαρακτηριστικό ότι η ολλανδική KPN ενδιαφέρεται μόνο για την κινητή τηλεφωνία.

Ο Κοστόφ δεν έδωσε επίσης εγγυήσεις στον Σημίτη για την προώθηση του αγωγού Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολης και έκφρασε τις επιφυλάξεις του για το ότι οι Ρώσοι δεν ξεκαθαρίζουν τα θέματα της ποσότητας του πετρελαίου και της κατανομής του ποσοστού συμμετοχής.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση καλοπιάνει τον αυστριακό φασισμό

Στις αρχές Ιούλη, ο Γεοργκ Χάιντερ με προκλητικότατο τρόπο επιτέθηκε στην Ευρώπη, και κυρίως στη Γαλλία που έχει αναλάβει την προεδρία της Ε.Ε. Απειλίσσε ότι θα μπλοκάρει όλες τις θεσμικές μεταρρυθμίσεις αν δεν αρθούν οι κυρώσεις προς την Αυστρία, κι ότι δεν θα υποχωρήσει. Αντίθετα, δήλωσε ότι η χώρα του θα ασκήσει βέτο σε οποιαδήποτε πρωτοβουλία, καταλήγοντας: “Το Παρίσι θα μετατραπεί σε θορυβώδη γίγαντα, ο οποίος, όπως ο Γκιούλιμπερ, θα έχει τα χέρια του δεμένα με αλυσίδες. Δεν πρόκειται να κάνουμε βήμα πίσω (Εξουσία, 4/7). Αυτό το απόβρασμα απευθύνει έμμεσα πρόσκληση στους υποστηρικτές των θεσμικών μεταρρυθμίσεων, εννοώντας την υφιστάμενη απέναντι στη Ρωσία γερμανική ηγεσία, να στρέψουν από κοινού τα πυρά ενάντια στους Γάλλους. Η Γαλλία εκφράζει σήμερα τη σχετικά πιο ευρωπαϊκή, αντιρωσική και οπωσδήποτε την αντι-Χάιντερ γραμμή.

Μετά τις κυνικές δηλώσεις Χάιντερ (παρόμοιες δηλώσεις έκανε και ο καγκελάριος Σιούσελ), η Ευρώπη αντί να σκληρύνει τη στάση της, συγκρότησε ένα σώμα τριών “σοφών” εξουσιοδοτημένο να κάνει εκτίμηση της πολιτικής κατάστασης στην Αυστρία το φθινόπωρο. Το σώμα αυτό διορίστηκε από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και αποτελείται από τους Μάρτι Αχτσιάρι, πρώην πρόεδρος της Φινλανδίας, Μαρσελίνο Ορέχα, πρώην υπουργό Εξωτερικών της Ισπανίας, και Γιόχεν Φροβάν, πρώην πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και διευθυντή του Ινστιτούτου Μαξ-Πλανκ. Οι τρεις άντρες έχουν τη φήμη του “συμβιβαστή”, ενώ ο πρώτος, ο πρόεδρος του σώματος, έγινε γνωστός από τις παρασηνιακές συνομιλίες με τη Ρωσία στον πόλεμο στο Κόσοβο, που οδήγησαν τελικά στην κατοχή από αυτήν του αεροδρομίου της Πρίστινα.

Ο πρόεδρος της Κομισιόν, Ρομάνο Πρόντι, από κοινού με τον Β. Σιούσελ, επιθυμεί την “ταχύτατη δημοσίευση” της έκθεσης. Δηλώνει μάλιστα τελειώς ξεστσίπωτα: “Δεν πιστεύω ότι οι κυρώσεις δίνουν ένα καλύτερο αποτέλεσμα απ’ ότι ο καθαρός, ανοιχτός και σοβαρός διάλογος” (Μοντ, 14/7). Η δήλωση γίνεται τη στιγμή που στην Αυστρία διεξάγεται “λαϊκό δημοψήφισμα” για την αποδοχή ή μη των ευρωπαϊκών κυρώσεων, με στημένες ερωτήσεις.

Στο μεταξύ η αυστριακή κυβέρνηση κάνει ορισμένες κινήσεις “εκδημοκρατισμού” για να κλείσει τα μάτια των σκληρών Ευρωπαίων και να σπρώξει την επιτροπή των σοφών σ’ ένα φιλο-αυστριακό πόρισμα. Εγκαθιστά δίγλωσσες επιγραφές στις μειονοτικές περιοχές, δείχνει περισσότερη ανησυχία σε περιπτώσεις δολοφονίας μεταναστών από την αστυνομία, δηλώνει μέσω του υπουργού Εσωτερικών Στράσσερ ότι θα πρέπει να κατοχυρωθεί το δικαίωμα των γεννημένων στη χώρα μεταναστών να εργάζονται χωρίς συμπληρωματική άδεια και δέχεται να αποζημιώσει τους Εβραίους που έχασαν τις περιουσίες τους από το ναζισμό.

Οι αντιευρωπαϊκές κινήσεις της αυστριακής κυβέρνησης κάνουν τον Ορέχα να δηλώνει ότι “δεν θα ενεργούσε τόσο για να κρίνει τη “φύση” αυτού του κόμματος (εννοεί το FPÖ), όσο τη “συμπεριφορά των ιδυνόντων του” (Μοντ, 19/7). Εν τω μεταξύ για πρώτη φορά μετά την άνοδο των ναζιστών στην αυστριακή κυβέρνηση, ο Σιούσελ επισκέπτεται τις Βρυξέλλες, ενώ ο πρόεδρος στο

Παρίσι καλέστηκε σε δεξίωση για την εθνική γιορτή των Γάλλων. Στη Γαλλία αρχίζουν να πιστεύουν ότι θα μπορούσε τελικά η Αυστρία να έρθει πιο κοντά στην Ευρώπη. Όμως ο Σιούσελ προτείνει μία συμμαχία με τις γειτονικές χώρες ενάντια στη Γαλλία. Προτείνει, όπως αναφέρει το περιοδικό Προφίλ, “ένα μέτωπο μνησικακίας της Ανατολής ενάντια στα φώτα τα εισερχόμενα από τη Δύση, μια αντεπανασταση της κεντρικής Ευρώπης ενάντια στη θεσμική ευρωπαϊκή επανάσταση που μόλις αρχίζει”.

Στη Γαλλία πολλοί θεωρούν ότι η μάλα βρίσκεται τώρα στο αυστριακό στρατόπεδο. Η αποκατάσταση των ναζιστών είναι προ των πυλών, και η Ευρώπη διασπασμένη και αδύναμη πολιτικά, βρίσκεται στην κόψη του ξυραφιού.

Οι μειονότητες εργαλεία για τον Γ. Παπανδρέου

Ο Γ. Παπανδρέου, που εμφανίζεται σαν “προστάτης των μειονοτήτων” της χώρας μας και ιεροκήρυκας του σεβασμού των αρχών του διεθνούς δικαίου δήλωσε και μάλιστα εγγράφως ότι: “η ελληνική μειονότητας στην Αλβανία αποτελεί πρώτη προτεραιότητα για την ελληνική κυβέρνηση, καθώς κι ένα σημαντικό παράγοντα καθορισμού της πολιτικής μας απέναντι στη χώρα αυτή (Ελευθεροτυπία, 26/7). Ακόμα ανέφερε ότι “έχουν προγραμματιστεί έργα αξίας 1,4 δις. Δρχ. ειδικά για το Νότο της Αλβανίας. Σε πρώτη φάση θα διατεθούν 600.000 δολάρια για την υλοποίηση αυτών των έργων”. Και όχι μόνο αυτό αλλά “η ελληνική κυβέρνηση έχει καθιερώσει τα Ειδικά Δελτία Ταυτότητας Ομογενούς, που παρέχουν τη δυνατότητα ελεύθερης επικοινωνίας των ομογενών μας με την πατρίδα τους, καθώς και τη δυνατότητα να επισκέπτονται την Ελλάδα”.

Έτσι, ωμά ο Γ. Παπανδρέου δηλώνει ότι η ελληνική μειονότητα στην Αλβανία, αποτελεί για την Ελλάδα κριτήριο καθορισμού της εξωτερικής της πολιτικής απέναντι στη χώρα αυτή. Αυτή είναι η αντίληψη που είχε και θα έχει πάντα για τις μειονότητες αυτός ο ραδιούργος εκφραστής της ρωσικής πολιτικής που θεωρούσε πάντα τις μειονότητες ένα πολύτιμο εργαλείο επέμβασης στα εσωτερικά των κρατών που τις φιλοξενούν.

ΤΟ ΝΕΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Στις 10 Ιούλη, ο ρώσος υπουργός Εξωτερικών παρουσίασε το νέο δόγμα εξωτερικής πολιτικής που θα ακολουθηθεί η χώρα του. Σαν κύριοι στόχοι παρουσιάζονται “η διασφάλιση ευνοϊκών εξωτερικών συνθηκών για την ανάπτυξη “οικονομίας της αγοράς” με άνοδο του βιοτικού επιπέδου του πληθυσμού και η χρησιμοποίηση όλων των “οικονομικών δυνατοτήτων” για την υπεράσπιση των εθνικών οικονομικών συμφερόντων της Ρωσίας” (Ελευθεροτυπία, 11/7).

Άλλες προτεραιότητες περιλαμβάνουν “τη διασφάλιση της ασφάλειας της χώρας, την επίδραση στις διεθνείς διαδικασίες με σκοπό τη δημιουργία “σταθερής και δημοκρατικής τάξης πραγμάτων”, τη δημιουργία “ζώνης καλής γειτονίας” κατά μήκος των ρωσικών συνόρων, τη δραστήρια υπεράσπιση των δικαιωμάτων και των συμφερόντων των Ρώσων πολιτών στο εξωτερικό, την καταπολέμηση της διεθνούς τρομοκρατίας (σ.σ. διάβαζε σφάξιμο Τσετσένων), ... και τη συμβολή στη “θετική” αντιμετώπιση της Ρωσίας στον κόσμο (στο ίδιο).

Αυτά όλα τα ανώδυνα σημαίνουν στο βάθος την, όσο το δυνατό πιο αθόρυβη, προετοιμασία του πολέμου. Η εξασφάλιση των αναγκαίων για την προετοιμασία του οικονομικών πόρων καθίσταται πρώτιστο καθήκον των ρώσων σοσιαλμπεριαλιστών. Ο Ι. Ιβανόφ μίλησε για τη διεκδίκηση “ισότιμης συμμετοχής στους διεθνείς οικονομικούς οργανισμούς” και την “αντιμετώπιση των διακρίσεων σε βάρος των ρώσων παραγωγών”. Αυτό σημαίνει ότι η Ρωσία θα προσπαθήσει να εισχωρήσει στους δυτικούς χρηματοδοτικούς οργανισμούς για να μπορεί να κλέβει πιο άνετα κι ότι θα ενισχυθούν οι εξαγωγές όπλων καυσίμων κ.λπ. Άλλωστε, ο Πούτιν στις συναντήσεις που

έχει με ξένους ηγέτες, αφιερώνει αρκετό χρόνο σε διαπραγματεύσεις για την πώληση ρωσικών όπλων.

Παράλληλα με την οικονομική αυτή επέλαση στο εξωτερικό, στο εσωτερικό εντείνονται οι διώξεις εκπροσώπων του μεγάλου κεφαλαίου. Κύριος στόχος αυτής της επίθεσης είναι ο ιδιοκτήτης της “Μίντια Μοστ” Βλ. Γκουσίνσκι που απειλείται με κατάσχεση των περιουσιακών του στοιχείων και ο οποίος πέρα από τις αντικυβερνητικές θέσεις που είχε υποστηρίξει, έχει εναντίον του και το γεγονός ότι είναι εβραίος, το οποίο αποτελεί λόγο εξόντωσης στη νεοναζιστική Ρωσία των Ζιουγκάνοφ, Ζιρινόφσκι. Ακόμα, στο στόχαστρο έχουν βρεθεί ο επικεφαλής της “Λουκούλ” Βαγκίντ Αλεκπέροφ επειδή “δεν πληρώνει φόρους”, ο ιδιοκτήτης της “Νόριλσκ Νίκελ” Βλ. Ποτάνιν κ.ά. Αυτοί φαίνεται ότι δέχτηκαν τα πυρά του Πούτιν, αφενός για να καλυφθεί η πραξικοπηματική απόπειρα εξόντωσης του Γκουσίνσκι και αφετέρου για να δοθεί στην κλασική παλαιά φαιοκόκκινη νομενκλατούρα ο απόλυτος έλεγχος και η ολοκληρωτική κυριαρχία πάνω στην οικονομία, κάμπτοντας οποιεσδήποτε μικρές ή μεγάλες αντιστάσεις στους κόλπους των επιχειρηματιών.

Το νέο δόγμα του σοσιαλμπεριαλισμού κατοχυρώνει τη μέχρι πρότινος ανεπίσημη τακτική των Ρώσων να διεισδύουν στους διεθνείς οργανισμούς. Έτσι τώρα οι Ρώσοι επιχειρούν να αλώσουν το ΝΑΤΟ, την ΕΕ, ή να επηρεάσουν άλλους πολιτικούς θεσμούς όπως οι G8, όπου η Ρωσία έγινε πρόσφατα ισότιμο μέλος (ως 8ο μέλος από το προηγούμενο καθεστώς των G7 + 1), που θα μπορούσαν να εμποδίσουν τα σχέδια τους για παγκόσμια ηγεμονία. Χαρακτηριστικό είναι ότι στην πρόσφατη συνάντηση των G8

στην Οκινάουα της Ιαπωνίας, οι Γάλλοι δεν είπαν κουβέντα για την Τσετσενία. Μάλιστα, αυτή η διείσδυση γίνεται με την προοπτική της δημιουργίας ενός “πολυπολικού συστήματος διεθνών σχέσεων” (στο ίδιο). Το δόγμα, ορίζει ακόμα ότι η Ρωσία “θα αποσταθεί στις προσπάθειες να μειωθεί ο ρόλος του ΟΗΕ και του Σ.Α. στις διεθνείς υποθέσεις”. Κατά τα άλλα ο ΟΗΕ είναι όργανο του ΝΑΤΟ και της Αμερικής!

Η περιβόητη “ζώνη καλής γειτονίας” που αναλύεται στο κείμενο σημαίνει ότι η Ρωσία επιδιώκει τη διατήρηση και επέκταση της κυριαρχίας της στον Καύκασο και την Κεντρική Ασία, ενώ επιβεβαιώνει τη συμμαχία με την Κίνα. Το νούμερο 2 του ρωσικού στρατού, Βαλέρι Μανίλοφ, υποσχέθηκε ότι ως το 2003 θα αυξηθούν τα ρωσικά στρατεύματα που σταθμεύουν στην Κεντρική Ασία κατά 50.000 άντρες (Ε, 14/7).

Οι Ρώσοι συνεχίζουν πεισματικά να αρνούνται τη διεύρυνση του ΝΑΤΟ, ενώ προωθούν τη δημιουργία ενός πολιτικο-στρατιωτικού άξονα με την Κίνα και την Ινδία σαν έναν από τους πρωταρχικούς στόχους της εξωτερικής τους πολιτικής. **Το κείμενο διαπιστώνει την αναλογία θέσεων Ρωσίας-Κίνας, αποδοκιμάζει το σύστημα αντιπυραυλικής άμυνας των ΗΠΑ και αναφέρεται στην ανάγκη “ενδυνάμωσης της εταιρικής σχέσης” με την Ινδία.** Παράλληλα οι Ρώσοι εντείνουν την οικονομική διείσδυση στην Κίνα. Ο Πούτιν υπέγραψε συμφωνία στο Πεκίνο για θέματα που αφορούν σχετικά με το εμπόριο, την οικονομία, την ενέργεια (η Ρωσία είναι ο κύριος προμηθευτής πετρελαίου και φυσικού αερίου της Κίνας), και την ανάπτυξη επενδύσεων. Το τελευταίο εξάμηνο οι επενδύσεις αυξήθηκαν κατά 31,56% υπερβαίνον

τας τα 3,5 δις δολάρια (Εξπρές, 19/7). Οι δύο πρόεδροι υπέγραψαν μία ακόμη συμφωνία ενάντια στο σύστημα αντιπυραυλικής άμυνας που προωθούν οι ΗΠΑ για να μη γίνει πραγματικά αποτρεπτικό απέναντι στην απειλή που ο ρωσο-κινέζικος άξονας αντιπροσωπεύει. Οι δυο χώρες εκφράζουν ταυτόσημη άποψη τόσο για την Τσετσενία όσο και για τη Ταϊβάν.

Μετά την Κίνα, ο Πούτιν βρέθηκε στη Β. Κορέα απ’ όπου κάλεσε τη Δύση να δώσει πυραύλους στη Β. Κορέα “εφόσον θα χρησιμοποιηθούν για ειρηνικούς σκοπούς”. Οι Πούτιν και Κιμ Γιονγκ Ιλ συμφώνησαν να αποσχουν “από τη σύναψη συμφωνιών με τρίτες χώρες ή από επιχειρήσεις ή συμμαχίες που θα μπορούσαν να πλήξουν την ανεξαρτησία, την κυριαρχία και την εδαφική ακεραιότητα της άλλης χώρας” (Ε, 21/7). Η συμφωνία Πούτιν - Κιμ Ιλ Γιονγκ ήταν εκβιασμός της Δύσης προς όφελος της Β. Κορέας.

Κι όλα αυτά στο όνομα της περιφερειακής “ασφάλειας”. Η ρωσική διπλωματία κάνει ότι μπορεί για να αποκοιμίσει τη Δύση και να προωθήσει τις θέσεις της. Άλλωστε, “θα βασιστεί... στις μυστικές υπηρεσίες της από τη στιγμή που το έργο των διπλωματών δεν θα επαρκεί” (Ε, 14/7).

Η Ρωσία, όπως είπε και ο Ιβάνοφ, θα αναζητήσει περιφερειακές συμμαχίες διεκδικώντας “την ειδική θέση στον κόσμο που δικαιολογημένα της ανήκει χάρη στις κολοσσιαίες φυσικές της πηγές, τη στρατιωτική της ισχύ και την πλούσια επιστημονική και πνευματική της κληρονομιά” (Ε, 11/7). Επέκταση, λοιπόν, του στρατιωτικού κεφαλαίου, милитаризм, τραμπουκισμός στην περιφέρεια, μεγαλωρώσικος σοβινισμός και εθνορατσισμός, είναι η ουσία του νέου δόγματος.

Σικέ κόντρα Κβασνίν-Σεργκέγιεφ

Στη Ρωσία, η πρόσφατη κόντρα μεταξύ του υπουργού Άμυνας, στρατάρχη Σεργκέγιεφ και του γενικού επιτελάρχη, στρατηγού Ανατόλι Κβασνίν για τα στρατηγικά πυρηνικά όπλα φαίνεται πως είναι σικέ. Ο Κβασνίν θέλει μείωση των στρατηγικών πυρηνικών κεφαλών και κατάργησή τους ως χωριστού όπλου με ταυτόχρονη υπαγωγή τους στο γενικό επιτελείο αντί στο υπουργείο Άμυνας όπως γίνεται έως σήμερα. Ο Σεργκέγιεφ αντιδρά σ’ αυτή την πρόταση ενώ ο Πούτιν παίζει το ρόλο πυροσβέστη.

Σύμφωνα με τον Επενδυτή (22-23/7): “Ο Ανατόλι Κβασνίν φέρεται τώρα να εκφράζει μία ομάδα ανώτατων αξιωματικών που επιθυμούν στενότερη συνεργασία με τη Δύση - είτε εκτιμώντας ότι δεν μπορούν να κάνουν αλλιώς, είτε θεωρούν ότι είναι συμφερότερη για τη Μόσχα- ομάδα που ενεργεί με την κάλυψη και συνεργασία με τον Πούτιν”. Ο Κβασνίν ζήτησε μείωση των χερσαίων εκτοξευτών πυραύλων, την κατάργηση 17

μεραρχιών πυραυλικών στρατευμάτων, την απόλυση 3.000 ειδικών και τη μείωση των πυραύλων “Τοπόλ-Μ” από 10 σε 2. Ο πύραυλος “Τοπόλ-Μ” είναι το πλέον σύγχρονο ρωσικό πυρηνικό όπλο, σχεδιασμένο αφενός να εμπίπτει στους περιορισμούς τη συνθήκης START-II, αφετέρου να διεισδύει επιτυχώς σε αντιβαλλιστικές άμυνες.

Μ’ αυτόν τον τρόπο οι Ρώσοι προσπαθούν να εκθέσουν τους αμερικάνους σχεδιαστές της αντιπυραυλικής άμυνάς τους σαν αποσταθεροποιητές της παγκόσμιας ειρήνης. Τους λένε με λίγα λόγια: *Εμείς προσπαθούμε να αποκλιμακώσουμε την ένταση αποδυναμώνοντας τα πυρηνικά μας, κι εσείς βάζετε σε επιφυλακή τα δικά σας*; Άλλωστε ο Κβασνίν, σύμφωνα με το δημοσίευμα του Επενδυτή, διακρίθηκε σε σκληρή αντιδυτική ρητορεία στη διάρκεια του πολέμου στη Γιουγκοσλαβία, και ήταν μάλιστα μεταξύ των αξιωματικών που διέταξαν τη ρωσική προέλαση στο αεροδρόμιο της Πρίστινα!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ Κ.Ε. ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΟΣΧΟΝΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

τε και τη δικιά του προσωπική στιγμή. Ήρθε την ώρα που πέθαινε για να δηλώσει τη βαθειά στρατηγική του συμφωνία και την αφοσίωση σε μια γενική γραμμή που τόσο παλιά και έμπειρα στελέχη του μ-λ κινήματος είχαν προ πολλού είτε εγκαταλείψει, είτε ποδοπατήσει.

Ήρθε και δήλωσε παρών ακριβώς τη στιγμή που σύσσωμος ο ελληνικός πολιτικός κόσμος με όλες του τις σημαίες, γαλάζιες, πράσινες, φαιές, ροζ και κόκκινες περνούσε με πάθος στο πλευρό του ρωσικού σοσιαλμπεριαλισμού, καθώς αυτός άνοιγε το ματωμένο του δρόμο προς το Κόσοβο και την Πρίστινα.

Ο Μόσχονας απόδειξε ότι διέθετε ταυτόχρονα πνεύμα και δύναμη, γιατί μόνο με το πρώτο μπορούσε κανείς να δει μια πολύπλοκη στρατηγική και μόνο με το δεύτερο να αντιμετωπίσει την τρομαχτική πολιτική και ιδεολογική της ισχύ. Πολλοί παροπλισμένοι πρώην επαναστάτες, κι άλλοι τόσοι εν ενεργεία, ακόμα πιο επικίνδυνοι από τους

προηγούμενους, αναρρωτήθηκαν μετά το θάνατο του: Μα γιατί ο Μοσχονάς διάλεξε να αφήσει τα κόκκαλα του στην ΟΑΚΚΕ, δηλαδή αυτό το μαύρο πρόβατο για όλο αυτό τον “ορθά σκεπτόμενο” κόσμο του κινήματος; Γιατί σώνει και καλά να αμφισβητήσει με αυτόν τον ακραίο τρόπο, καταθέτοντας ακόμα και γραπτή δήλωση συμφωνίας με τις θέσεις της ΟΑΚΚΕ, τις “παράδειγμένες αλήθειες”;

Θα πρέπει όλοι αυτοί αν θέλουν να βρουν μια άκρη να σκεφθούν ότι ο Μοσχονάς δεν έφυγε ποτέ από το μ-λ κίνημα. Ήταν από αυτούς που έμειναν ναυαγοί επειδή εκείνο προσάραξε στις ξέρες και βυθίστηκε, δηλαδή επειδή εκείνο εγκατέλειψε το μαρξισμολενινισμό-μαοισμό, και πιο συγκεκριμένα την πάλη με το σοσιαλμπεριαλισμό. Ο Μοσχονάς δεν μπόρεσε να παρακολουθήσει την ΟΑΚΚΕ στην πρώτη φάση της δημιουργίας της εξαιτίας ακριβώς εκείνης της απογοήτευσης που κατέλαβε πολλούς τίμιους ανθρώπους σε εκείνη τη φάση. Τη συνάντησε όμως αργότερα, επειδή κατάφερε μόνος του και ανεξάρτητα από την ΟΑΚΚΕ, να

συλλάβει τις βασικές στρατηγικές μεταμορφώσεις του σοσιαλμπεριαλισμού και πιο ειδικά τον εισοδισμό του στη Δύση. Ο πόλεμος της Γιουγκοσλαβίας ήταν απλώς γι’ αυτόν ο καταλύτης καθώς του απόδειξε στην πράξη ότι καμία άλλη τέως ή νυν μαρξιστική οργάνωση εκτός από την ΟΑΚΚΕ δεν αντιπαρατέθηκε στη μεγαλόπρεπη ανοιχτή αναβίωση του σοσιαλμπεριαλισμού τόσο στα Βαλκάνια όσο και και στην παγκόσμια σκακιέρα.

Όσο πιο τερατώδης του φάνηκε αυτή η εθελουφλία και η προδοσία του υπόλοιπου μ-λ, άλλο τόσο τον γέμισε ενθουσιασμό η σταθερή, μακρόχρονη και αποφασιστική στάση της ΟΑΚΚΕ που πάντα την παρακολουθούσε. Αν αυτή η συνάντηση για κείνον ήταν μια πηγή αισιοδοξίας και θέλησης για ζωή, για όλους εμάς ήταν μια τεράστια ενθάρρυνση κι ένα αλάνθαστο δείγμα για το ότι οι πιο φωτισμένοι και έμπειροι επαναστάτες δεν έχουν πει ακόμα την τελευταία τους κουβέντα, και για το ότι όσο περισσότερο ο κύριος εχθρός θα προχωράει, όσο και περισσότερο θα δυναμώνουν οι αντιστάσεις

ενάντιά του.

Αλλά αυτό ήταν το πιο λίγο. Απ’ όσα μας πρόσφερε το ανεκτίμητο ήταν που διαχειρίστηκε τον ίδιο του τον προαναγγελλμένο θάνατο μ’ έναν τρόπο που θα απόδιδε τα πιο πολλά στην κοινή υπόθεση. Όχι μόνο λοιπόν δούλεψε δραστήρια στα όρια της σοματικής του αντοχής όσο τον κατάτρωγε η αρρώστια στα τελευταία της στάδια, αλλά είπε κιόλας σε μια σύσκεψή μας με όλο το βάρος που έχουν τέτοιες κουβέντες: “Αξιοποιείστε από μένα ό,τι χρειαστείτε ακόμα και το θάνατό μου”.

Αυτή είναι η στόφα του πολύ μεγάλου ανθρώπου. Γιατί όλα και όλοι κρίνονται εκεί, στα όρια, εκεί όπου οι ψηλές θερμοκρασίες λιώνουν τις συνειδήσεις.

Αυτά είναι ιδεολογικά μαθήματα που μετράνε συχνά περισσότερο και από τα πολιτικά. Γι’ αυτό δε γίνεται να ξεχάσει κανείς ένα Γιώργο Μοσχονά, όσα χρόνια και να περάσουν. Είχαμε την τύχη να δούμε αυτόν τον αετό να πετάει ψηλά, έτσι όπως του άξιζε.

Αιώνια τιμή σε σένα Γιώργο Μοσχονά.
Αθήνα, 28 Ιούλη 2000

ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ

ΑΤΕΛΕΙΩΤΗ ΚΤΗΝΩΔΙΑ ΑΤΕΛΕΙΩΤΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Ο πόλεμος στην Τσετσενία συνεχίζεται και το ίδιο συνεχίζονται και οι χιλιεπικές ωμότητες των Ρώσων. Ο πρόεδρος Ασλάν Μασχάντοφ απευθύνθηκε με ανακοίνωσή του στην ομάδα των 7 πλουσιότερων χωρών πριν από την έναρξη των εργασιών στην Οκινάουα για να προωθήσουν ένα ειρηνευτικό σχέδιο με διεθνή επιτήρηση.

Η ανακοίνωση αναφέρει ότι τους τελευταίους δέκα μήνες έχουν δολοφονηθεί 40.000 τσετσένοι πολίτες και δεκάδες χιλιάδες βασανίζονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ο Μασχάντοφ απευθύνει έκκληση: "Αν ο Κλίντον και οι άλλοι ηγέτες της G7 εκφράζουν δημόσια την απαρέσκειά τους για τις ωμότητες που έχει διαπράξει η Ρωσία στην Τσετσενία και καταστήσουν σαφές ότι δεν θα ανεχθούν τη συνέχιση του πολέμου, τότε ο πρόεδρος Βλαντιμίρ Πούτιν θα αναγκαστεί να προσέλθει σε διαπραγματεύσεις. Όσο συνεχίζεται η σύρραξη, τόσο υπάρχει ο κίνδυνος αυτή να επεκταθεί και στις γειτονικές χώρες, τη Γεωργία, το Αζερμπαϊτζάν και τις πετρελαιοπαραγωγές χώρες της Κασπίας, εξέλιξη που δεν θα είναι προς το συμφέρον ούτε της Ευρώπης, ούτε των ΗΠΑ, ούτε ακόμη και της Ρωσίας (Ελευθεροτυπία, 21/7).

Παρ' ολ' αυτά ο Μασχάντοφ παρακολούθησε έκπληκτος όχι μόνο τον προβιβασμό της Ρωσίας σε ισότιμο μέλος των G7 (πρώην 7, νυν 8), αλλά και τη γκρούπα αυτή να εκφράζει την ανησυχία της για τον "πολλαπλασιασμό των τρομοκρατικών ενεργειών" παρουσιάζοντας έμμεσα τον εθνικο-ανεξαρτησιακό αγώνα των Τσετσένων σα μια τρομοκρατική, συμμοριτική επιχείρηση.

ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΜΕ ΤΙΣ ΑΠΑΓΩΓΕΣ

Την ίδια ώρα εντείνονται οι έλεγχοι, οι εκκαθαρίσεις, οι απαγωγές και τα αντίποινα που διαπράττουν οι ρώσοι ναζί. Παράλληλα αποκαλύπτονται κάποια εγκλήματα που η Ρωσία είχε καταφέρει να καλύψει μέχρι τώρα, φορτώνοντας τα στους Τσετσένους. Κατά τις αρχές της δεύτερης ρώσικης εισβολής, τα μέσα ενημέρωσης μετέδωσαν την είδηση της απαγωγής τριών βρετανών και ενός νεοζηλανδού μηχανικού από τσετσένους οπλαρχηγούς. Λίγο αργότερα βρέθηκαν τα κομμένα κεφάλια τους κάπου στα βόρεια της χώρας. Ο Μασχάντοφ είχε δηλώσει στη Μοντ ότι ο ίδιος κάλεσε τους τέσσερις μηχανικούς για να εγκαταστήσουν ένα δίκτυο καλωδιακών τηλεφώνων, αφού δεν του επιτράπηκε να αναθέσει αυτή την εργασία στην εταιρεία του Μπ. Μπερεζόφσκι. Τελικά, τα μέλη της κυβέρνησης εφοδιάστηκαν με κινητά τηλέφωνα από τον Μπερεζόφσκι, αφού οι μηχανικοί δολοφονήθηκαν. Ο αρχηγός των απαγωγέων - δολοφόνων Αρμπί Μπαράεφ διαμένει τώ-

ρα στο ρωσοκρατούμενο χωριό Ερμολόφκα, όπου χαιρεί ασυλίας από τις αρχές. Η δημοσιογράφος Άννα Πολιτκόφσκαγια, σε ρεπορτάζ της για το συμβάν ανέφερε: "Το πιο εκπληκτικό είναι αυτό που υπήρχε στο παρμπρίζ του αυτοκινήτου του, μια άδεια ελεύθερης κυκλοφορίας, που είχε εκδοθεί από τις ρώσικες δυνάμεις, μια άδεια που κανένας δημοσιογράφος δεν είχε" (Μοντ, 29/6).

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΣΕΤΣΕΝΟΥΣ

Μεταξύ 11 και 12 Ιουλίου, περίπου 3.000 Τσετσένοι κατέφυγαν στην Ινγκουσετία. Όμως εκεί η κατάσταση δεν είναι καλύτερη. Εδώ κι ένα μήνα, στα στρατόπεδα των προσφύγων δε διανέμεται ζεστό φαΐ, ούτε ψωμί. Η τακτική αυτή, που στοχεύει στον επαναπατρισμό των προσφύγων στην κατεστραμμένη πλέον Τσετσενία, φαίνεται να αποδίδει. Οι πρόσφυγες που τον περασμένο Γενάρη ανέρχονταν στους 210.000, τώρα έχουν πέσει στους 154.000. Επίσης, στις 5 Ιούλη, οι αρχές της Καμπαρντινο-Μπαλκαρίας απέλασαν 500 πρόσφυγες. Στα σύνορα οι ρώσοι στρατιώτες ζητούν αλκοόλ και μεγάλα χρηματικά ποσά για να επιτρέψουν την ασφαλή διέλευση των Τσετσένων.

Οι λιγοστές ανθρωπιστικές οργανώσεις και ιατρικά συνεργεία που βρίσκονται μέσα στην Τσετσενία συχνά εμποδίζονται να πράξουν το έργο τους. Ο Ζοζέφ Ντατό, διοικητικό στέλεχος των "Γιατρών Χωρίς Σύνορα", λέει: "Οι άδειες κυκλοφορίας που έχουμε, δεν είναι πια έγκυρες, οι ταλαιπωρίες είναι κοινή μοίρα. Κι όμως υπάρχει ανάγκη, μεταξύ άλλων, να εξεταστούν 30.000 ακρωτηριασμένα άτομα" (Μοντ, 16/17-7). Την κατάσταση αυτή κατάγγειλαν στα τέλη Ιούνη, διάφορες ανθρωπιστικές οργανώσεις που συνεργάζονται με το ρώσικο υπουργείο έκτακτων περιπτώσεων.

Στις 3 Ιούλη, ύστερα από μια επίθεση των τσετσένων ανταρτών στο διοικητήριο του Αργκούν που κόστισε 42 νεκρούς, οι Ρώσοι έριξαν οβίδα στο κτίριο που στέγαζε τους πρόσφυγες από τον πρώτο πόλεμο. Στο κτίριο βρισκόταν και συνεργείο των "Γιατρών Χωρίς Σύνορα". Το αποτέλεσμα ήταν να τραυματιστούν 26 άτομα από τα οποία 7 σοβαρά. Στο Αργκούν δολοφονήθηκαν τουλάχιστον 62 ενώ γύρω στους 49 κρατούνται στη στρατιωτική βάση και η τύχη τους

αγνοείται. Στο Ουρούς Μαρτάν, μετά την επίθεση, οι κατοικίες έγιναν στόχος των ρώσικων πυρών με αποτέλεσμα να χάσουν τη ζωή τους 4 άτομα και να τραυματιστούν αρκετά.

Ο Ωντ Μερλέν των "Γιατρών Χωρίς Σύνορα" καταγγέλλει ότι: "Οι "εκκαθαρίσεις" είναι μόνιμες, με ρυθμό που διαφέρει, άλλοτε μία τη βδομάδα, άλλοτε τρεις ανά 24ωρο". Οι "εξαφανισθέντες" στέλνονται πρώτα στη στρατιωτική βάση Χανκάλα όπου ανακρίνονται, ξυλοκοπούνται, και βασανίζονται. Κατόπιν στέλνονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης όπως το Τσερνοκόζοβο ή άλλα με αρκετά χειρότερη φήμη. Το υπουργείο εσωτερικών έχει απαριθμήσει 18 τέτοια στρατόπεδα. Μπορούν ακόμη να σταλούν σε "κινητά φίλτρα", δηλ. σε βαγόνια τρένων στα οποία στοιβάζονται και βασανίζονται οι τσετσένοι πολίτες. Εάν σταθούν τυχεροί και τους δώσουν χάρη, θα πρέπει να πληρώσουν πάνω από 1000 δολάρια για να φύγουν. Ο τσετσένος επιχειρηματίας Μαλίκ Σαϊντουλάεφ έχει απελευθερώσει 1000 Τσετσένους πληρώνοντας λύτρα. Έχουν επίσης καταγραφεί τουλάχιστον 11.000 κρατούμενοι στη χώρα και 5.000 εξαφανισθέντες. Σύμφωνα με τον Ντιμίτρι Ρογκόζιν, αρχηγό της ρώσικης αντιπροσωπείας στο Συμβούλιο της Ευρώπης, για τις ρώσικες ωμότητες έχουν κατατεθεί 420 αναφορές, 67 καταγγελίες και 12 αγωγές.

ΕΝΑΣ ΑΚΑΤΑΒΛΗΤΟΣ ΛΑΟΣ

Στο μεταξύ οι Τσετσένοι συνεχίζουν τα χτυπήματα για να πλήξουν το στρατό κατοχής. Έγινε πρόσφατα μια επίθεση στη Χανκάλα, κοντά στο Γκρόζνι, όπου μέσα στον πανικό τους, οι Ρώσοι έπληξαν δικό τους τεθωρακισμένο, τραυματίζοντας τους στρατιώτες που βρίσκονταν μέσα. Άλλες σοβαρές επιθέσεις έγιναν στη συνοικία Λενίνσκι του Γκρόζνι και στο Γκουντερμές.

Ενώ αυτά συμβαίνουν στη ρωσοκρατούμενη Τσετσενία, ο Πούτιν δηλώνει γεμάτος τύψεις: "Δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία ότι κάνουμε αυτό που πρέπει. Ίσως μάλιστα θα έπρεπε να είμαστε σκληρότεροι, διότι αν η σύγκρουση επεκταθεί, τότε η σημερινή στρατιωτική δύναμη δεν είναι αρκετή" (από την αυτοβιογραφία του, Βήμα, 14/7).

Από κάτι τέτοιες δηλώσεις του Πούτιν μπορεί να αποκομίζονται οι δυτικοί όχι όμως και η παγκόσμια κοινή γνώμη αφού ο ηρωικός αγώνας του τσετσένικου λαού εμπνέει όλη την ανθρωπότητα. Μάλιστα κατάφερε να συγκινήσει ακόμα και αυτούς τους έλληνες δημοσιογράφους όπως φανερώνει το παρακάτω απόσπασμα από το άρθρο του Δημήτρη Κωνσταντακόπουλου στον *Επενδυτή*, 22-23/7): "Αντιμέτωποι με τη συντριπτική υπεροχή των ρώσικων δυνάμεων, οι Τσετσένοι αντάρτες δεν μπορούν να συνεχίσουν πια τον εκπα-

ρατάξεως τακτικό πόλεμο και μάλιστα τη στιγμή που έχει ταχθεί εναντίον τους ένας απίθανος διεθνής συνασπισμός, μπροστά στον οποίο ωχριά η Ιερά Συμμαχία. Από τον πρόεδρο Κλίντον, που θέλοντας να στηρίξει τον κληρονόμο του Γέλτσιν, αποκάλυψε απελευθέρωση την πλήρη ισοπέδωση του Γκρόζνι, έως τους μουλάδες του Ιράν, που δεν θέλουν να διαταράξουν εν ονόματι του Ισλάμ (σουνιτικού μάλιστα στην περίπτωση αυτή) τη συνεργασία τους με τη Μόσχα. Περνώντας βέβαια από την Ευρωπαϊκή Ένωση, που κλείνει τα μάτια της στο δράμα... Μην μπορώ να συνεχίσουν τον τακτικό πόλεμο, οι Τσετσένοι συστηματοποίησαν το αντάρτικο. Μοιρασμένοι σε ομάδες 5-30 ανταρτών, σε ολόκληρο το έδαφος της Δημοκρατίας, εφοδιάζονται από κρύπτες που ετοιμάζαν εδώ και καιρό, στηρίζονται στον άμαχο πληθυσμό, που μεταμορφώνεται από άκακος πολίτες την ημέρα σε ψυχομένους μαχητές τη νύχτα, ναρκοθετούν περάσματα, χτυπούν ρωσικές φάλαγγες, κάνουν σαμποτάζ και κλείνουν στις βάσεις τους τη νύχτα τους Ρώσους φαντάρους. Η Μόσχα υποτίθεται ότι ελέγχει το 90% της Δημοκρατίας, παντού όμως στο έδαφός της ανακοινώνονται κάθε τόσο νέες απώλειες".

Μόνη ελπίδα είναι τώρα οι επιχειρήσεις των ανταρτών που θα προετοιμάσουν την έφοδο του κύριου κορμού των τσετσενικών δυνάμεων.

Οι ρώσοι ναζιστές

Στα μέσα Ιουλίου, στην περιοχή Σαρατόφ της Ρωσίας, ο ηγέτης της τοπικής οργάνωσης του ναζιστικού κόμματος Ρώσικη Εθνική Ενότητα (RNU) Γκριγκόρι Τροφιμτσούκ, διορίστηκε σ' ένα επίσημο συμβουλευτικό όργανο του Περιφερειακού Κοινοβουλίου του Σαρατόφ. Κιόλας από την άνοιξη ο Τροφιμτσούκ είχε μια ανάλογη θέση σ' ένα όργανο όμοιου χαρακτήρα, το τοπικό συμβούλιο της πόλης Σαρατόφ με προϊστάμενη αρχή το δήμαρχο του Σαρατόφ. Σ' αυτό το σώμα έγινε δεκτός σα μέλος με συντριπτική πλειοψηφία, 38 ψήφων υπέρ έναντι 1 κατά. Τα τοπικά συμβούλια είναι μία μορφή αυτοδιοίκησης και αποτελούνται από τοπικές οργανώσεις. Ο ρόλος τους είναι να συμβουλευθούν τις τοπικές κυβερνήσεις σε θέματα νομοθεσίας και σε κοινωνικά θέματα.

Ο Τροφιμτσούκ έχει ισχυρή βάση υποστήριξης στην πόλη της περιοχής Σαρατόφ που ονομάζεται Μπαλάκοβο της οποίας ο δήμαρχος Αλεξέι Σορίν υποστηρίζει ανοιχτά τη RNU. Οι ναζιστές της RNU συναντιούνται συχνά με τους διευθυντές των σχολείων και εντυρών τους νέους της πόλης στην ιδεολογία τους. Ο Τροφιμτσούκ συνελήφθη πρόσφατα μαζί με άλλο ένα μέλος της RNU με την κατηγορία της κατοχής μιας αρκετά μεγάλης ποσότητας εκρηκτικών και φυλακίστηκε, αλλά λίγες ώρες μόνο μετά αφέθηκε ελεύθερος. Παρά την πλούσια εγκληματική ιστορία της RNU ο αντιπρόεδρος

του τοπικού συμβουλίου υπό το δήμαρχο του Σαρατόφ δικαιολόγησε την απόφαση να γίνει μέλος ο ναζιστής σα "θρίαμβο της δημοκρατίας". Αυτή η απόφαση δείχνει πόσο πολύ ο ναζισμός θεωρείται όχι μόνο νόμιμος αλλά και τμήμα του πολιτικού συστήματος και του καθεστώτος στη Ρωσία. Ο Τροφιμτσούκ μπορεί ακόμα να ανακληθεί, αφού η θέση του καχυρώνεται ως μόνιμη μετά από την πάροδο εξήντα ημερών σύμφωνα με τη νομοθεσία της περιοχής. Γι' αυτό το λόγο η Ένωση των Συμβουλίων για τους Σοβιετικούς Εβραίους (UCSJ) κάνει καμπάνια διαμαρτυρίας μέσα από το Ιντερνέτ με αίτημα την αποπομπή των ναζιστών από το όργανο αυτό για να πιέσει τον κυβερνήτη της περιφέρειας του Σαρατόφ Ντιμίτρι Αγιατσκόφ και το νεοδιορισμένο εκπρόσωπο του ρώσου προέδρου Πούτιν για την περιοχή του Βόλγα, Σεργκέι Κιριγιένκο να εμποδίσουν την πραγματοποίηση αυτής της πρωτοφανούς απόφασης. Η UCSJ δημιουργήθηκε την δεκαετία του 1970 και παίζει το ρόλο του παρατηρητηρίου για τον αντισημιτισμό στις χώρες της πρώην Σοβιετικής Ένωσης. Συνεργάζεται με όλες τις οργανώσεις για την υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στη Ρωσία. Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία έχει ήδη συμμετάσχει σ' αυτή την καμπάνια και καλεί τους φίλους της να επισκεφτούν τη σελίδα της UCSJ στη διεύθυνση: www.fsmonitor.com και να στείλουν τα δικά τους γράμματα διαμαρτυρίας.

Αγαπητοί αναγνώστες, το επόμενο φύλλο της Νέας Ανατολής θα κυκλοφορήσει (εκτός απροόπτου, οπότε θα εκδοθεί νωρίτερα) την Τρίτη 29 Αυγούστου. Καλές διακοπές!

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΣΥΝ

Κλείνοντας τις εργασίες του 3ου συνεδρίου του ΣΥΝ ο πρόεδρος του Ν. Κωνσταντόπουλος είπε: *“Πιστεύω ότι οι διαδικασίες του συνεδρίου απέδειξαν ότι στα μεγάλα ζητήματα της πολιτικής έχουν διαμορφωθεί μέσα στο κόμμα ευρύτετες συναινέσεις. Το κείμενο των θέσεων της ΚΠΕ αποτυπώνει αυτές τις συναινέσεις. Όχι ως σχήμα για να συνυπάρξουν. Αλλά ως πολιτική αφετηρία για σαφή γραμμή στην αντιμετώπιση των συγκεκριμένων προβλημάτων. Δεν είναι στις απόψεις μας ούτε οι καθαρές πλειοψηφίες ούτε οι καθαρές μειοψηφίες ούτε οι καθαρές ιδεολογίες ούτε οι καθαρές πολιτικές συνθηματολογίες. Να έχουμε σαφή γραμμή είναι αναγκαίο για να προχωρήσουμε από δω και πέρα. Γι’ αυτό λοιπόν και η έκκληση από το συνέδριο για τη μεγαλύτερη δυνατή συναίνεση και στήριξη αυτού του κειμένου των θέσεων που θα μας δώσει τη δυνατότητα για μια αποτελεσματική και ξεκάθαρη πολιτική”*. Αυτό το απάνθισμα της πιο βρώμικης πολιτικής συμπεριφοράς και πράξης ακούει στ’ όνομα κεντρισμός στην πολιτική. Για χρόνια ολόκληρα οι κνίτες μεταμφιεσμένοι σε ευρωπαίους δημοκράτες δηλ. σε ΣΥΝ κατάφεραν να δεσμεύσουν τον αληθινό ευρωπαϊκό δημοκρατισμό και να τον σέρνουν πίσω τους. Όταν οι πιο “συνεπείς” απ’ αυτούς έσκασαν τους έδωσαν μια πιο προωθημένη μεταμφίεση του κνιτισμού τον Ν. Μπίστη σαν αρχηγό τους και έτσι εξασφάλισαν το περίφημο “βελούδινο διαζύγιο” από τον ΣΥΝ.

Λέμε συνεπείς σε εισαγωγικά γιατί οι τελευταίοι είναι τέτοιοι μόνο σε σχέση με το διπρόσωπο ΣΥΝ ενώ είναι εντελώς άτολμοι να υπερασπίσουν μέχρι τέλους τις αντιλήψεις τους. Είναι δηλ. τόσο συνεπείς ώστε να έχουν αρχηγό τον κνίτη Μπίστη. Αλλά το κόμμα που άφησαν πίσω τους ήταν πια αναγκαίο να γίνει φέουδο (όχι χωρίς προσχήματα) των κνιτών που ονομάζονται “αριστερό ρεύμα”. Έτσι, στην εκλογή των μελών της Κεντρικής Πολιτικής Επιτροπής το “αριστερό ρεύμα” έκλεξε 46 μέλη, οι “προεδρικοί” του Κωνσταντόπουλου 37 μέλη, οι “εκσυγχρονιστές” του Παπαγιαννάκη 16 μέλη, η “σύνθεση” των Κουβέλη-Τριγιάζη 7 μέλη, το “Κοκκινοπράσινο Δίκτυο” 2 μέλη, οι “ανεξάρτητοι” και η “επανίδρυση από 1 αντίστοιχα. Πολιτικά δηλ. οι κνίτες μαζί με τους κρυφούς φίλους τους της “σύνθεσης” κλπ. ελέγχουν την πλειοψηφία με 57 στους 110. Αυτή η ασφαλιστική δικλείδα της “σύνθεσης” έπρεπε να υπάρχει με καταρχήν ισχυρούς τους κνίτες ώστε αν κάποτε το κέντρο των “προεδρικών” που ελέγχει ο Κωνσταντόπουλος θελήσει να συμμαχήσει με τους “εκσυγχρονιστές” για να τους συγκρατήσει να μην μπορεί να διαμορφωθεί κακή πλειοψηφία. Αυτό φαίνεται πιο καθαρά στην Πολιτική Γραμματεία όπου από τις 21 συνολικά θέσεις τη μια καταλαμβάνει ο Κωνσταντόπουλος, οι 9 είναι “αριστερό ρεύμα”, 7 “προεδρικοί, 3 “εκσυγχρονιστές” και 1 “σύνθεση”.

Η Δαμανάκη για να είναι ελεύθερη να κάνει πάντα τη γέφυρα με το σημερινό ΠΑΣΟΚ δεν μπήκε απευθείας στα όργανα αλλά έβαλε τη στενή της συνεργάτιδα Κ. Παπαδημητρίου. Αυτά τα παιχνίδια συσχετισμών δεν γίνονται τόσο για τη μειοψηφία (Παπαγιαννάκη) όσο για τη δημοκρατική βάση των ψηφοφόρων του ΣΥΝ. Άλλωστε όταν ήταν ακόμα στον ΣΥΝ οι αποχωρήσαντες με τον Μπίστη η τάση Παπαγιαννάκη, Δαμανάκη κ.α. είχαν πάει με τους “προεδρικούς”. Ήταν μάλιστα τόσο συνεννοημένα τα πράγματα τώρα ώστε οι κνίτες του ρεύματος να αποδεχθούν το κείμενο θέσεων και να μην πιέσουν για πιο προωθημένες αντιευρωπαϊκές θέσεις. Γι’ αυτό και το ψευτοΚΚΕ δεν πήγε στο συνέδριο ώστε να μην γίνει βούκινο το στημένο παιχνίδι συσχετισμών. Στο βάθος όλα γίνονται για το κέντρο που έχει ηγέτη του τον Κωνσταντόπουλο και που είναι το κέντρο της προσέγγισης προς το ΠΑΣΟΚ (η γέφυρα προς το ΠΑΣΟΚ είναι η Δαμανάκη και η “σύνθεση”). Ο ένας λόγος που ο Κωνσταντόπουλος αρνήθηκε την πρόταση Σκανδαλίδη για συμμαχία με το ΠΑΣΟΚ είναι ότι ο αυθθαλαμικός εθνικισμός του ΠΑΣΟΚ αντιστέκεται ακόμα στην πλήρη άλωση από τους ρωσόφιλους. Όπως γράφει ο Επενδυτής 8-9 Ιούλη: *“υπάρχει ευρύτερος προβληματισμός στο κυβερνών κόμμα για τις σχέσεις με την αριστερά και τις συνιστώσες της, αλλά και κατά πόσο η τακτική του “εισοδισμού” μπορεί να αποδώσει πλέον αξιόλογα οφέλη”*. Αλλά ποιος άλλος μπορεί να εναντιώνεται στον εισοδισμό από τους εθνικιστές που είδαν χάνουν τα υπουργεία τους και το φιλοΣΥΝ Σταθόπουλο στη θέση του υπουργού Δικαιοσύνης; Ότι ο Κωνσταντόπουλος και οι κνίτες του ΣΥΝ θέλουν τη ρώσικη συγκυβέρνηση με το ΠΑΣΟΚ είναι σίγουρο. Αλλά πρέπει να ακρωτηριαστούν οι εθνικιστές του ΠΑΣΟΚ που εναντιώνονται στη συγκυβέρνηση δηλ. πρέπει να κυριαρχήσουν οι λαλιωτικοί στον πασοκικό κομματικό μηχανισμό τόσο ώστε οι κνίτες του ΣΥΝ να μπορούν να μπουν στην κυβέρνηση και στο κόμμα με την επίφαση του ευρωπαίου και κυρίως να μπουν σαν ηγεμόνες αληθινών πολιτικών ρευμάτων. Ήδη τα σχήματα του ΟΠΕΚ, της ΑΕΚ του Μπίστη, του Δίκτυου για την κεντροαριστερά όλου αυτού που αποκαλείται κεντροαριστερά βρίσκονται σαν πολιορκητικοί κριοί και ταυτόχρονα δεξαμενές εισοδισμού για να υπηρετήσουν τη ρώσικη πολιτική που γίνεται αυτή την περίοδο με ευρωπαϊκή μορφή ενώ ταυτόχρονα κάτω στη βάση της κοινωνίας φτιάχνεται ο αντιευρωπαϊσμός, ο μεσαίωνας, και το φαιοκόκκινο ρεύμα, όπως συμβαίνει με τις ταυτότητες. Αλλά για να δουλέψει αποτελεσματικά αυτό το σχέδιο μένει ακόμα η εγχείριση στο ΠΑΣΟΚ και στους εθνικιστές που αντιδρούν, όχι όμως και η εξόντωση τους. Όπως γράφει το Βήμα στις 4/7: *“Την πορεία της μετεξέλιξης του ΠΑΣΟΚ στα πλαίσια γενικότερων πολιτικών εξελίξεων, συζήτησαν χθες το βράδυ στη “συνάντηση εργασίας” που είχαν ο πρωθυπουργός Κ. Σημίτης και ο γραμματέας της ΚΕ του ΠΑΣΟΚ Κ.Σκανδαλίδης”*. Άλλωστε όπως δήλωσε και ο Κωνσταντόπουλος στο κλείσιμο του συνεδρίου: *“Εάν οι απόψεις του κ. Σκανδαλίδη σημαίνουν ότι μετεκλογικά το ΠΑΣΟΚ προβληματίζεται και από το ενδεχόμενο αλλαγής της στρατηγικής του, τότε ο ΣΥΝ είναι ο τελευταίος που θα αρνιόταν να εκτιμήσει τη σημασία μιας τέτοιας αλλαγής...Το περιεχόμενο της πρότασης μας είναι η δημοκρατία των συνθέσεων και όχι η δημοκρατία του δικομματικού ή του διπολικού φασόν”*.

ΚΟΚΚΑΛΗΣ

συνέχεια από τη σελ. 9

διεκδικούν την ΕΛΒΟ και μαζί της τη συμμετοχή στις παραγγελίες για το νέο “τανκ” του εξοπλιστικού προγράμματος φέρουν (χωρίς να ενσωματώνουν το κριτήριο της οικονομικής προσφοράς) τον όμιλο της ΒΙΤΕΒΕ να προηγείται και να ακολουθεί ο όμιλος Κόκκαλη-Μυτιληναίου, με το βρετανικό οίκο Vickers και το γερμανικό ΚΜW να έχουν την τρίτη και τέταρτη θέση αντίστοιχα. Η κατάταξη αυτή έχει γίνει από το σύμβουλο Μετοχοποίησης με βάση τα κριτήρια αξιοπιστίας και κύρους, το business plan που έχουν καταθέσει, την απασχόληση, τις επενδύσεις και τα μελλοντικά προβλεπόμενα έσοδα (Ελευθεροτυπία, 14-6). Πρέπει να σημειώσουμε ότι όποιος επικρατήσει στην εξαγορά του 43% της ΕΛΒΟ προικοδοτείται με το 25% τουλάχιστον της συμμετοχής της στην κατασκευή του “τανκ” που θα παραγγείλει το υπουργείο Εθνικής Αμυνας στο πλαίσιο του εξοπλιστικού προγράμματος συνολικού ύψους 500 δισ. δρχ. Σύμφωνα με πληροφορίες *“... που φέρουν το Γενικό Επιτελείο να διάκειται θετικά στο ενδεχόμενο επιλογής της γερμανικής ΚΜW για την ανάθεση της παραγγελίας του άρματος μάχης που πρόκειται να παραγγελθεί, δημιουργεί προϋποθέσεις συνεργασίας, οι οποίες, όπως αναφέρουν καλά πληροφορημένες πηγές, μπορούν να φτάσουν μέχρι και σε συνεργασίες σε μετοχικό επίπεδο μεταξύ των τριών διεκ-*

δικητών. Διευκρινίζεται ότι η κατ’ αρχάς θετική στάση του Γενικού Επιτελείου προς το γερμανικής προέλευσης άρμα οφείλεται στο ότι ο υπάρχων μηχανισμός τεχνικής βοήθειας και υποστήριξης για τα παλαιότερα γερμανικής προέλευσης άρματα μάχης μπορεί, με σχετικά μικρότερο κόστος μετατροπής, να υποστηρίξει και τα νέα” (στο ίδιο).

Παρόλα αυτά, και όπως γίνεται πάντα οι Κόκκαλης-Μυτιληναίοι πήραν την ΕΛΒΟ. *“Η ΚΟΙΝΟΠΡΑΞΙΑ Κόκκαλη-Μυτιληναίου πλειοδότησε στο διαγωνισμό για την εξαγορά του 43% του μετοχικού κεφαλαίου της ΕΛΒΟ ... Στον πλειοδότη θα παραχωρηθεί το 43% του μετοχικού κεφαλαίου της ΕΛΒΟ, όπως επίσης και το μάναντζμεντ της εταιρείας (Ναυτεμπορική, 15-6)*.

Ο Κόκκαλης βάζει σιγά-σιγά χέρι και στην αμυντική βιομηχανία της χώρας. Ο επόμενος στόχος είναι η ΕΑΒ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Σε αυτή τη χώρα το ρωσόδουλο τέρας Κόκκαλη θρέφεται με τις σάρκες όχι μόνο του ελληνικού λαού αλλά και άλλων φτωχών χωρών. Ο Κόκκαλης γιγαντώνεται ταυτόχρονα με την πολιτική επέλαση του ρωσόδουλου μπλοκ, κυρίως μέσα από τη ρωσόδουλη τριάδα Σημίτη-Λαλιώτη-Παπανδρέου. Στους έλληνες κομμουνιστές και δημοκράτες πέφτει το δημοκρατικό καθήκον να αποκαλύψουν αυτό το τέρας και να σταματήσουν την προέλασή του σε όλη την οικονομία και την άμυνα της χώρας.

νεκερ. Την ίδια “εκεχειρία” είχε κηρύξει βέβαια τότε και ο μπροστάρης των αποζημιώσεων σήμερα, το ψευτοΚΚΕ. Μετά την ενοποίηση των Γερμανιών το 1990 στη Μόσχα υπογράφηκε η συνθήκη του οριστικού διακανονισμού στις σχέσεις με τη Γερμανία, μεταξύ της ενωμένης Γερμανίας, της πρώην ΕΣΣΔ, της Μεγάλης Βρετανίας και των ΗΠΑ. Με αυτό το διακανονισμό έκλεισε μία ιστορική περίοδος. Στο μεταξύ η Γερμανία, αμέσως μετά το τέλος του Β’ Παγκόσμιου πολέμου, με καγκελάριο τον πολέμο του Χίτλερ και των ναζιστών Αντενάουερ, πρωτοστάτησε στην ιδέα της ευρωπαϊκής ενοποίησης, δηλ. της καλύτερης διασφάλισης απέναντι στην επανεμφάνιση του χιτλερισμού στην Ευρώπη, και γι’ αυτό ήταν από τα ιδρυτικά και πιο δραστήρια πολιτικά μέλη της ΕΟΚ, δίχως τις εθνικιστικές και αυτοκρατορικές παραξενιές της Αγγλίας και της Γαλλίας. Στη συνέχεια αποτέλεσε άξονα της ευρωπαϊκής ενότητας και το μεγαλύτερο χρηματοδότη των ευρωπαϊκών προγραμμάτων στήριξης. Ένα τεράστιο ποσό από αυτά τα κονδύλια έχει χορηγηθεί στην Ελλάδα. Το κομμάτι της γερμανικής αστικής τάξης που εκπροσωπούσε το ναζισμό έχει συντριβεί πολιτικά και ηθικά, και αυτό φαίνεται από το ότι οι νεοναζιστικές οργανώσεις χαρακτηρίστηκαν παράνομες στη Γερμανία, κάτι που δεν έχει γίνει στην Ελλάδα, από το ότι ο Κολ συμμετείχε σε αντιναζιστικές πορείες και εκδηλώσεις και δήλωσε το 1995 ότι η ήττα του ναζισμού ήταν νίκη της Γερμανίας. Οι ελληνικές κυβερνήσεις δεν έχουν κάνει ποτέ καμία δήλωση της παραμικρής αυτοκριτικής για την εισβολή της Ελλάδας στην Τουρκία το ’22. Δεν πρέπει επίσης να ξεχνάμε ότι οι νεοναζιστικές οργανώσεις που εμφανίστηκαν στην ενοποιημένη Γερμανία προέρχονται από τις παλιές κόβες του σοσιαλφασιστικού “κομμουνιστικού” κόμματος της Ανατολικής Γερμανίας. Δεν έχουν να κάνουν με τον παλιό ναζισμό. Τέλος, και το κυριότερο, οι συνεργάτες των γερμανών ναζι κυβέρνησαν την Ελλάδα μετά το 1950 λόγω εμφυλίου, ενώ οι ναζι της Γερμανίας κυνηγήθηκαν.

Η ίδια η γερμανική αστική τάξη θεωρεί ότι οφείλει ακόμα αποζημιώσεις σε ότι αφορά την καταναγκαστική εργασία των πολιτών των υπόδουλων στον Χίτλερ κρατών και γι’ αυτό πρόσφατα με νόμο δημιούργησε ειδικό ταμείο όπου θα συγκεντρωθεί ένα υψηλό ποσό αποζημιώσεων και θα καλυφθεί κατά 50% από το γερμανικό κράτος και κατά 50% από επιχειρήσεις. Να σημειωθεί ότι σ’ αυτή τη διαδικασία θα συμμετέχει και η Ελλάδα!

Τι άλλο χρειάζεται λοιπόν για να ικανοποιηθεί η Ελλάδα; Πόσα λεφτά θέλει η ελληνική κυβέρνηση που ενεργεί σα συγγενός εκβιαστής για να ικανοποιηθεί; Μάλιστα λειτούργησε όχι μόνο σαν εκβιαστής, αλλά και σαν απατεώνας, αφού έκανε την κλιμάκωση ένα μήνα μετά την είσοδο της στην ΟΝΕ κι εφόσον είχε πείσει τους πάντες ότι το υπέρτατο μέλημα της ήταν να ακολουθήσει μία πολιτική σύμφωνη με τις αρχές της ενότητας και των αρμονικών σχέσεων ανάμεσα στα ευρωπαϊκά κράτη. Μήπως αυτό το ελληνο-γερμανικό επεισόδιο είναι ενδεικτικό για το σκοπό που θα εξυπηρετήσει η κυβέρνηση Σημίτη μέσα στην ΟΝΕ, δηλαδή τη διάλυση αντί για την ενότητα;

Η ιδεολογική πλατφόρμα των ρωσόδουλων για το δικαίωμα του ελληνικού κράτους είναι αυτή που περιεκτικά είχε εκφράσει ο Ζουράρις σε άρθρο του στην *Ελευθεροτυπία* (4/10/1995): *«Οι Γερμανοί εγκληματίσαν και δεν τιμωρήθηκαν, έκλεψαν και δεν πλήρωσαν. Αν τους αποθρασύνουμε με την υποχωρητικότητα μας, θα αποθρασύνουμε την επιθετικότητά τους»*. Πρόκειται για μία δημογωγική θέση που χρησιμοποιείται για να οξύνει τον αντι-ευρωπαϊσμό στο λαό.

Η σημερινή Γερμανία δεν είναι ίδια με τη ναζιστική Γερμανία, ούτε αποτελεί συνέχειά της. Η διεκδίκηση λοιπόν των γερμανικών επανορθώσεων **σήμερα** δεν αντιστοιχεί στην κοινωνική ανάγκη της τιμωρίας του ναζισμού και είναι έξω από τις διαθέσεις των μαζών. Η θεωρία της αιώνια χιτλερικής Γερμανίας μοιάζει με τη θεωρία των αιμοσταγών “Τουρκαλάδων που μας είχαν υπόδουλους τετρακόσια χρόνια” και είναι το ίδιο αντιδραστική. Η ιστορία μεταβάλλει το χαρακτήρα των κρατών και των εθνών και το καλύτερο παράδειγμα είναι πως ό,τι ήταν κάποτε προπύργιο της επανάστασης (Ρωσία, Κίνα) σήμερα εκπροσωπεί τον πιο μαύρο φασισμό.

Τα Μάρμαρα του Παρθενώνα από τη μία και οι γερμανικές αποζημιώσεις από την άλλη αποτελούν δύο ενεργές εστίες αντι-ευρωπαϊσμού που τροφοδοτούν διαρκώς οι ρωσόδουλοι ώστε στην κατάλληλη στιγμή να χρησιμοποιήσουν το μίσος που καλλιεργούν για να το διοχετεύσουν στην υποστήριξη των επιθετικών σχεδίων της ρώσικης υπερδύναμης. Το ζήτημα είναι να καταλάβουν οι Ευρωπαίοι δημοκράτες το βρώμικο παιχνίδι Σημίτη, γιατί αυτός ο προβοκάτορας ενώ θα εξαπολύει τυς Σταμούληδες και τους κνίτες από τη μια μεριά, θα γλύφει και θα καθησυχάζει τους Γερμανούς και τους Άγγλους από την άλλη, παριστάνοντας τον κατάλληλο ηγέτη που διοικεί ακατάλληλο λαό.

ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΚΟΣ ΜΕΣΑΙΩΝΑΣ

Στις χώρες του σοσιαλ ελευθερισμού, οι ατομικές δικαιώματα καταπιέζονται βάνουσα. Στην πραγματικότητα, όσο πιο φιλεργατικό φαντάζει το προφίλ τέτοιων καθεστώτων, τόσο μεγαλύτερη είναι η βαρβαρότητα που επικρατεί στις εργασιακές σχέσεις. Την παραπάνω διαπίστωση επιβεβαιώνουν απόλυτα τα παραδείγματα δύο ασιατικών χωρών: της Κίνας και της Βιρμανίας.

Στα μέσα Ιούνη η Παγκόσμια Οργάνωση Εργασίας (ΠΟΕ), αποφάσισε για πρώτη φορά να τιμωρήσει ένα μέλος της, τη Βιρμανία, "θρομβημένη από τη συνεχιζόμενη χρησιμοποίηση, σε μεγάλη κλίμακα, της καταναγκαστικής εργασίας". Η φιλοκινέζικη στρατιωτική χούντα που διοικεί τη Βιρμανία είχε και παλαιότερα κατηγορηθεί από την ΠΟΕ και την Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του ΟΗΕ για σοβαρές παραβιάσεις των εργατικών δικαιωμάτων, χωρίς όμως ποτέ να υπάρξει από τη Βιρμανία κάποια ένδειξη συμμόρφωσης. Η χούντα της Ρανγκούν συστηματικά επιτάσσει πολίτες, άντρες, γυναίκες και παιδιά, για να κουβαλούν στρατιωτικό υλικό, είτε για να χρησιμοποιηθούν (χωρίς πληρωμή εννοείται) σε εργασίες υποδομής.

Στη σύνοδο της ΠΟΕ αντιπατέθηκαν δύο γραμμές: Η πιο σκληρή απέναντι στη Ρανγκούν

που αντιπροσωπεύτηκε από την Ευρώπη, τις ΗΠΑ καθώς και την πλειοψηφία των κρατών-μελών, και η συγκαταβατική που την υποστήριξε η Κίνα, η Κούβα και το Σουδάν μαζί με μια μειοψηφική ομάδα ασιατικών κρατών που θέλουν καλές σχέσεις με τη Βιρμανία. Τελικά πέρασε η συμβιβαστική πρόταση των αντιπροσώπων των εργοδοτών που καταδίκασε μεν τη βιρμανική κυβέρνηση, αλλά της έδωσε προθεσμία ως τα τέλη του Νοέμβρη για να συμμορφωθεί προτού επιβληθούν κυρώσεις (Μοντ, 27/6).

Το δεύτερο παράδειγμα έρχεται από το Χονγκ Κονγκ. Προτού οι Βρετανοί παραδώσουν το θύλακα στους κινέζους φασίστες η Βουλή του Χονγκ-Κονγκ είχε ψηφίσει τρία νομοσχέδια που προστάτευαν τα συνδικαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων. Συγκεκριμένα, επέτρεπαν τις συλλογικές διαπραγματεύσεις για τους μισθούς, απαγόρευαν τις διακρίσεις σε βάρος ενεργών μελών των συνδικάτων και μη, ενώ έδιναν το πράσινο φως για τη χρησιμοποίηση συλλογικών χρηματοδοτικών ταμείων για πολιτικούς σκοπούς.

Μόλις η Κίνα έβαλε πόδι στο Χονγκ Κονγκ, κατέργησε το Κοινοβούλιο, και στη θέση του εγκατέστησε ένα περιφερειακό σώμα. Μ' αυτό το εργαλείο, οι φιλοκινέζικες επιχειρήσεις του Χονγκ Κονγκ μαζί με το νέο κινέζο διοικητή Τουνγκ Χσι Χουά ακύρωσαν τα νομοσχέδια που περιγρά-

ψαμε, στο όνομα της "ανταγωνιστικότητας". Το γεγονός πυροδότησε μεγάλες αντιδράσεις. Το Κοινοβούλιο το κατέλαβαν δημοκράτες ακτιβιστές του "Κινήματος της 5ης Μάη". Οι ακτιβιστές εκδιώχθηκαν ενώ ο αρχηγός τους κρατήθηκε και αναμένεται να του επιβληθεί ποινή. Την ίδια στιγμή 200 περίπου άτομα συγκεντρώθηκαν έξω από το κτίριο, όμως δεν δέχθηκαν επίθεση αφού οι κινέζοι ιθύνοντες εμποδίστηκαν να κάνουν κάτι τέτοιο από την ακόμα ισχύουσα βρετανική νομοθεσία.

Αλλού όμως δε δίστασαν να πνίξουν στο αίμα παρόμοιες κινητοποιήσεις. Σύμφωνα με την αμερικάνικη μη κυβερνητική οργάνωση "Ανθρώπινα Δικαιώματα στην Κίνα", η αστυνομία κατέπνιξε τον τελευταίο μήνα τις κινητοποιήσεις 100.000 απολυμένων εργατών χρεοκοπημένων επιχειρήσεων στην πόλη Μιανγκιάνγκ (επαρχία Σιτσουάν), τραυματίζοντας 100 και συλλαμβάνοντας 80. Τους τελευταίους μήνες έχουν ενταθεί οι απεργίες και διαδηλώσεις των κινέζων εργατών.

Η βαρβαρότητα των φαιο-κόκκινων δεν έχει προηγούμενο. Ξεπερνάει ακόμα και την αθλιότητα των στρατοπέδων συγκέντρωσης των γερμανών ναζί. Εκεί, στοιβάζονταν και εξοντώνονταν συγκεκριμένες ομάδες πληθυσμού. Εδώ, η εξόντωση απειλεί χωρίς διάκριση ολόκληρο τον πληθυσμό.

Οι ιρανοί δημοκράτες ξεσκεπάζουν το Χαταμί

Στην πρόσφατη επίσκεψη του ρωσόφιλου προέδρου του Ιράν Μ.Χαταμί στη Γερμανία, όπου συναντήθηκε με τον Γκ. Σρέντερ, επισφραγίστηκαν οι "παραδοσιακά πολύ καλές" σχέσεις μεταξύ των δύο κρατών. Ο σφαγέας των νεολαίων δημοκρατών που εξεγέρθηκαν πέρσι τέτοια εποχή δηλώνει τώρα πως το Ιράν θα διατηρήσει τις ισλαμικές παραδόσεις άσχετα απ' την προσπάθεια προσέγγισης της Ευρώπης που επιδίωκε. Σε ό,τι αφορά τα ανθρώπινα δικαιώματα υποστήριξε το "δικαίωμα" κάθε χώρας να τα ερμηνεύει όπως θέλει, ανάλογα με την ιστορία και την παράδοσή της ("Ελευθεροτυπία", 12-7).

Την ίδια ώρα πάνω από 10.000 ιρανοί αντικαθεστωτικοί διαδήλωναν στο Βερολίνο ενάντια στο δολοφόνο, όπως τον χαρακτήρισαν και οι ίδιοι, Χαταμί. "Μπορεί να δείχνει ανανεωτής, στην πραγματικότητα όμως είναι ακόμη το τυραννικό καθεστώς των μουλάδων που υπηρετεί και ο Χαταμί" έλεγαν ("Ε", 11-7). Για "προληπτικούς" λόγους συνελήφθησαν πάνω από 100 διαδηλωτές του κινήματος "Εθνική Αντίσταση του Ιράν" ενώ δεν επετράπη η είσοδος στη Γερμανία ιρανών από άλλες χώρες που ήθελαν να διαδηλώσουν την αντίθεσή τους στον ιρανικό φασισμό.

Επιτέλους, η περσινή εξέγερση έδωσε καρπούς. Μπορεί οι δημοκράτες να μη συνέλαβαν ακόμα τη ρώσικη φύση του δικτάτορα, αλλά σίγουρα κατάλαβαν ότι κάτι ύποπτο συμβαίνει με δαύτον. Οι δημοκράτες βέβαια, και όχι οι ελεεινοί Γιόσκα Φίσερ που τον κάλεσαν στο Βερολίνο σπάζοντας την πολύχρονη δημοκρατική στάση της Γερμανίας απέναντι στον ιρανικό ισλαμοφασισμό.

Η ΟΑΚΚΕ ΣΤΟ INTERNET

<http://www.compulink.gr/oakke>

[e-mail:oakke@compulink.gr](mailto:oakke@compulink.gr)

Άδικη επίθεση στην Ερυθραία

Με πρόσχημα κάποια αμφισβητούμενα εδάφη στα σύνορα με την Ερυθραία, η Αιθιοπία παραβίασε στις 12 Μάη την ανακωχή με τη γειτονική χώρα και κατέλαβε σχεδόν ολόκληρο το βορειοδυτικό τμήμα της. Πρόκειται για τον πιο φονικό πόλεμο της αφρικανικής ηπείρου, που αντιπαράθετει μια Αιθιοπία των 60 εκατομμυρίων κατοίκων με μια πάμφτωχη Ερυθραία των 3 εκατομμυρίων.

Ο δυτικόφιλος πρόεδρος της Ερυθραίας, Αφεβόρκι, ιστορικός αρχηγός του πολύχρονου λαϊκού απελευθερωτικού αγώνα της Ερυθραίας και φίλος της Κίνας του Μάο τσε Τουνγκ, κατήγγειλε πρόσφατα την τεράστια στρατιωτική βοήθεια που παρέχουν οι ρώσοι στο δολοφονικό καθεστώς της Αιθιοπίας. Το καθεστώς αυτό είχε προετοιμάσει την επίθεση ουσιαστικά με τον ίδιο τρόπο που τώρα τα ρώσικα αφεντικά προετοιμάζουν τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο. Η Monde, 19-5, αναφέρει: "Αδυνατώντας να τιθασέψει τον άταχτο ερυθραίο γείτονά της, το αιθιοπικό καθεστώς κατόρθωσε να επιβάλει τις απόψεις του στη διεθνή κοινότητα. Επιδεικνύοντας εικόνας σκελετωμένων παιδιών (σσ. θύματα του λιμού στα 1984-85), η Αντίς Αμπέμπα - στερημένη διεθνούς βοήθειας από την έναρξη των συνοριακών συγκρούσεων με την Ερυθραία το Μάη του 1998 - ανάγκασε τον κόσμο να της χορηγήσει μια μαζική και επείγου-

σα βοήθεια (900.000 τόνοι επισιτιστικής βοήθειας). Όμως, η διπλωματική κοινότητα και οι ανθρωπιστικές οργανώσεις είχαν διατυπώσει σοβαρές αμφιβολίες για την αλήθεια της "φυσικής καταστροφής" που υποτίθεται απειλούσε την Αιθιοπία": "Χωρίς δίολου ν' αρνιόμαστε ότι το Ογκαντέν, η μέρμη περιοχή κατοικούμενη από σομαλούς νομάδες στα νοτιοανατολικά της Αιθιοπίας, υποφέρει από τρομαχτική πείνα ύστερα από δέκα και μισό χρόνους άσχημων βροχών, ο πίνακας είχε χωρίς αμφιβολία μαυρίσει στο σύνολο της χώρας, τραβηγμένος και δραματοποιημένος. Μήπως αυτό έγινε για την παροχή μιας διεθνούς βοήθειας που κινδύνευε να μη βοηθήσει τους χτυπημένους από την πείνα πληθυσμούς του Ογκαντέν, αλλά να θρέψει μια οικονομία του πολέμου; Αυτοί οι φόβοι φαίνεται ότι σήμερα δικαιώνονται".

Οι Αιθίοπες υπο-ιμπεριαλιστές σπεκούλαραν πάνω στα ανθρωπιστικά αισθήματα των λαών των

αναπτυγμένων χωρών για να αποσπάσουν τα εκατομμύρια δολάρια με τα οποία εξόπλισαν το φασιστικό στρατό τους. Άλλωστε, στην παραμελημένη περιοχή του Ογκαντέν δεν έφτασε ποτέ καμιά επισιτιστική βοήθεια, αφού τα μέσα μεταφοράς όπως και οι άνθρωποι είχαν σταλεί στο μέτωπο. Επιπλέον, το σοσιαλφασιστικό καθεστώς της χώρας φέρει την κύρια ευθύνη για την τεράστια έλλειψη σε τρόφιμα που παρουσίαζε η κρατικοποιημένη "σοσιαλιστική" της οικονομία. Το να εξηγείς τέτοιου είδους καταστροφές κύρια με φυσικά αίτια είναι αντιδιαλεκτικό. Και η μόνη λύση για το ξεπέρασμά τους πρέπει να έρχεται σε ρήξη με την αιτία που τις προκάλεσε. Συγκεκριμένα, θα πρέπει οι λαοί της Αιθιοπίας να εξεγερθούν και να ανατρέψουν το σάπιο καθεστώς.

Οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, τέλος, χρηματοδότησαν την Αιθιοπία νομίζοντας πως έτσι θα τέλειωνε ο ασύμφορος γι' αυτούς πόλεμος. Όμως η τακτική αυτή έφερε τα αντίθετα αποτελέσματα. Το αποτυχημένο σχέδιο του δολοπλόκου Κλίντον να χρησιμοποιηθεί λιμάνι της Ερυθραίας για να περάσει η βοήθεια στην Αιθιοπία θα ευνοούσε σαφώς την τελευταία.

Ο ΡΩΣΙΚΟΣ ΕΙΣΟΔΙΣΜΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 7

μια Ελλάδα η οποία θα αποτελούσε προεκτεταμένο βραχίονα της μεγαλύτερης πολιτικοστρατιωτικής δύναμης που υπήρξε τότε στην Ευρωπαϊκή ήπειρο.

Μπορούμε μάλιστα να υποθέσουμε ότι όσο πιο "σκληρός" θα είναι ο πυρήνας τόσο πιο αποτελεσματικός θα είναι και ο ρώσικος εισοδισμός μέσω της Ελλάδας. Ίσως δεν είναι τυχαίο που είναι ένας ρωσόφιλος ή έστω υπερ-υφεσιακός υπέρ της Ρωσίας, όπως ο Φίσερ που κάνει την πρόταση για τον πιο "σκληρό" δυνατόν, δηλαδή για ένα "ομοσπονδιακό" ευρωπαϊκό πυρήνα. Δεν θα πρέπει να περάσει απαρατήρητο το γεγονός ότι η πρόταση του πραγματικά ευρωπαϊστή Σιράκ διαφέρει από την πρόταση Φίσερ ακριβώς σ' αυτό το σημείο. Ο Σιράκ μιλάει για "πυρήνα των πρωτοπόρων" που δεν τον θέλει θεοποιημένο και μάλιστα **ομοσπονδιακό**, αλλά μόνο **συντοπιστικό**. Δεν θέλει δηλαδή ένα νέο οργανωμένο πυρήνα που να λειτουργεί δεσμευτικά και "με μια φωνή" όπως θέλει ο Φίσερ απέναντι στα υπόλοιπα μέλη της

Ε. Ένωσης. Ένας τέτοιος πυρήνας τύπου Φίσερ σημαίνει στην ουσία διάσπαση της Ένωσης. Αυτή είναι στο βάθος και η διαφορά του σκληρού πυρήνα του Φίσερ με τις "ενισχυμένες συνεργασίες" οι οποίες αντιστοιχούν στο σημερινό επίπεδο συνοχής αλλά και πολιτικής αντίληψης της Ε. Ένωσης και οι οποίες θα αποφασιστούν στην Διακυβερνητική της Νίκαιας κάτω από την γαλλική προεδρία.

Σε κάθε περίπτωση πάντως, ό,τι και να αποφασιστεί στο μέλλον για την θεσμική λειτουργία της Ε. Ένωσης, η αράχνη χτίζει υπομονετικά τον ιστό της γύρω από την καλοθρεμμένη ευρωπαϊκή χρυσόμυγα.

Σε όλη αυτή την περίοδο το μεγάλο ζήτημα θα είναι η στάση της Έ. Ένωσης και της κάθε χώρας ξεχωριστά στα μεγάλα διεθνή προβλήματα. Και ανάμεσα σε όλα αυτά η λυδία λίθος θα παραμένει η Τσετσενία.

Το κέντρο της ευρωπαϊκής ενοποίησης βρίσκεται ακόμα, και θα βρίσκεται για καιρό στα κατσάβραχα του βόρειου Καύκασου. Όποιος τη θέλει θα πρέπει πάνω απ' όλα να αγαπάει τους Τσετσένους.

